

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Sæculum Duodecimum Continens res in Ecclesia memorabiles, quæ
contigerunt ab anno 1100. ad annum Christi 1200.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

SÆCULUM
 DUODECIMUM

Continens res in Ecclesia
 memorabiles, quæ contigerunt
 ab anno 1100. ad annum Christi
 1200.

DECAS I.

✽ *Ab anno Christi 1100. ad 1110.*

1101. **E**Xpeditio in terram sanctam ab
 ✽ **E**râ nunc vice suscipitur, Ducibus
 Hugone, Philippi Regis Francie
 germano, Guilielmo Aquitaniæ Comite
 & aliis Proceribus, & cum tantis copiis,
 ad trecenta Christianorum millia conflue-
 rent. Sed hæc tanta multitudo plurimum
 damni passa est à Saracenis perfidiâ Alex-
 Comneni Imper: Orientis, magis Macho-
 metanis, quam Latinis faventis, ita ut
 quinquaginta millia in viâ cum plurimis
 impedimentis perdita fuerint, etiam Hu-
 gone Tarsi ex morbo defuncto. Elucta-
 ti tamen sunt Christiani per varias vias in

Syriam, & eorum adventu Balduinus egregiè usus adversus Saracenos, qui ad eum opprimendum trigies centies armatorum millia eduxerant, spe maximâ certæ victoriæ obtinendæ à suis sacrificulis animati. Sed aspectu signi Crucis, quæ Regi præferebatur, qui initio victores erant, ingenti cæde deleti sunt, & Joppe ab iisdem Arabibus obfessa, pariter eliberata: appulsâ deinde Genuensi classe Antipatra & Cæsarea maritima, aliæque munitiones expugnatae & captæ magnos animos victoribus addiderunt.

Obiit hoc anno S. Bruno laudatissimi Ordinis Carthusiani conditor.

✠(1102.)✠ Henricus III. Imperator, hætenus schismaticus & impius, fit hoc anno hæreticus, cum denuò excommunicatus quia promissis non steterat, doceret palam excommunicationes nihili faciendas esse.

Paschalis Papa II. consultus ab Anselmo Episcopo Cantuariensi de investituris laicorum, eas penitus improbat. Anselmus autem propterea à Rege Angliæ, qui eas affectabat, Lugduni in exilio subsistere iustus est.

✠(1103.)✠ Centum quinquaginta millia Christianorum inordinato patriæ desiderio terram sanctam deserunt, & cum tre-

centis navibus in Occidentem venientes tempestate correpti majore ex parte perunt, reliqui à Saracenis intercepti in dirisimam servitutem abducuntur.

✽(1104.)✽ Balduinus II. Hierosolymorum Rex auxilio Danorum, Anglorum Flandrorum & Regis Norwegiæ præsigno S. Crucis ingentem obtinet victoriam de Saracenis, triumphum tamen lætitudinem nonnihil diminuta est, ob mortem Ramundi Comitis Tolosani, qui & gloria militari & laude pietatis magnus erat.

✽(1105.)✽ Henricus IV. filius Henrici III. Rex Germaniæ à Proceribus creatus, submittit se summo Pontifici, & Episcopos restituit, atque contra patrem insurgit, Sedi Romanæ rebellem, eumque habito Moguntia Concilio adigit, ut Ingelhemii, quò ambo Henrici convenerant deponeret insignia Imperii, eaque traderet filio, & submissus in omnibus Pontifici, ipse quasi Privatus secederet. Schismatici fautores ejus ajunt, compactum fuisse in carcerem quod & ipse rebus suis restitutum asseruit, sed eâ fide, quâ schismatici & seculerati valent.

Jussu Paschalis II. ossa Guilberti pseudo Pontificis, Ravennæ sepulti, exhumantur & in profluentem conjiciuntur.

✽(1106.)✽ Henricus III. privatus Imperio fugit Coloniam, & inde Leodium, & novas copias per Germaniam colligit, ac bellum non solum filio, sed etiam Ecclesie indicit, & mox corruptis nonnullis Romanorum, dum Paschalis Beneventi ageret, pseudo-Abbatem de Farrâ intrudit in Sedem Petri sub nomine Sylvestri, qui tamen mox à Catholicis rejectus est. Providit autem Deus Ecclesie, & Henricum turbulentum apostatam, & sæpius perjurum, eodem adhuc anno repentinâ morte ex hac vitâ ad promeritas pœnas evocavit, & quia ut schismaticus & hæreticus obiit, etiam cadaver ejus ex loco sacro propè Spiram exhumatum, & in locum profanum translatum est, Orbe universo propè de illius interitu gaudente.

Mortuus est eodem anno Philippus Francorum Rex mœrore consumptus Meloduni, cui successus est Ludovicus Crassus, vir pius & fortis.

✽(1107.)✽ Paschalis misso Hierosolyman Gibelino Archi-Episcopo Arelatensi Ebremarum intrusum à Balduino, deponit, mortuo jam Daiberto legitimo Patriarchâ.

Henricus Rex Angliæ reconciliatur S. Anselmo, sed mox reversus ad pristinam obstinatum, varios viros sanctos affligit & vexat.

✠(1108.)✠ In Oriente novas lites exortas de limitibus Patriarchatum Hierosolymitani & Antiocheni, idem Paschalis disponit, & res Italiæ ordinat, ac tyrannos bona Ecclesiæ usurpantes prudenter & fortiter comprimit, quos inter fuerunt Ptolomæus Tusculanus, Petrus Columna Abbas Farfensis. His autem ex Pontifici parte fortiter oppositi erant Petrus Leo & Leo Frangipanis.

✠(1109.)✠ Anselmus Archi-Episcopus Cantuariensis, & S. Hugo Cluniacensis ad æterna præmia evocantur.

Hoc anno Burdinus Braccarensis fraudes & hypocrisin suam detegit, cum eni in persecutione à Rege concitatâ Bernardus Archi-Episcopus Toletanus, à quo ille factus erat Archi-Diaconus, in exilium abire compulsus esset, Burdinus multâ pecuniâ Episcopatum Bernardi beneficiæ suæ mercari voluit, verum à Pontifice ut simoniacus reiectus, adhæsit Henrico Germaniæ Regi, & ejus amicitiam eò usque fraudibus & adulationibus captavit, ut in Sedem Apostolicam pseudo-Pontifex intrare reperet.

✠(1110.)✠ Balduinus dotat Episcopatum Bethleemensem auctoritate Paschalis erectum.

Idem

Idem Paschalis renuit Henrico IV. dare Coronam Imperii, ob usurpatas ab eo investituras, Henricus autem cum ingentibus copiis veniens in Italiam, vi tandem extorquet, quamvis non absque conditionibus neque Ecclesie, neque Imperio noxiis, si eas Henricus servasset, hæreditario vitio perfidiosus.

DECAS II.

Ab anno 1110. ad annum 1120.

III. **C**apitur à Balduino Berytus & Sidon auxilio Danorum.

Henricus IV. Romam ingressus, pactis cum Pontifice initis stare recusat, & Pontificem, multosque Cardinales vinctos detinet, & captivos secum ad Sabinos deducit. Sed cum nec sic Paschalis Papa flecti posset ab Henrico, ut postulatis ejus iniquis annueret, tandem Cardinalium precibus victus ad schisma vitandum (viris etiam sanctis in factiones contrarias divis) remittit Henrico investituras, & cum suis relaxatus eundem in æde S. Petri, sed januis clausis coronat.

(1112.) Alexius Comnenus missis Legatis petit à Pontifice Romæ coronari,

D 5

ad

ad quem honorificè Romam deducendum sexcenti Romani Constantinopolim perrexere: sed id negotium evanuit, quia de Græcâ subnixum erat.

Romæ in Concilio Lateranensi Generale Concilium celebratur, in quo à Paschali Henrico de investituris datum, tanquam vi extortum rescinditur auctoritate Pontificis & totius Concilii; Henricus autem fautores ejus combusto decreto excommunicantur. Ad hoc tamen anathematis brandum valdè difficulter permotus est Paschalis, ideò à viris etiam sanctis tanquam mollior Pontifex habitus est, quanquam pacificè & valde contenti cum eo vixerint, magno Ecclesiæ bono eidem conjunctissimi.

✱(III 3.)✱ Turcæ ab Hierosolymâ obsessâ repelluntur, & furorem suum convertunt in montem Itaburicum, sive Thaborem, & monachos Cluniacenses, ibidem monasterium incolentes, omnes Martyrio afficiunt; exinde tamen res Christianorum in deterius ire cœperunt, Deo non assistente Balduino ob incæstas nuptias, quas, suadente impio Arnulpho contraxit cum Siciliæ Comitissâ, relictâ priore adhuc superstitite.

S. Bernardus nobilis Burgundus annos
cir-

circiter natus 22. cum sociis plusquam triginta Cistercium venit, ut sub Stephano Abbate viveret, ubi virtutum prima fundamenta jecit.

✽(1114.)✽ Hoc anno mortuus est Ivo Carnotensis Episcopus, qui eruditione sua factis & scriptis Ecclesiam universam illustravit.

✽(1115.)✽ Arnulphus Hierosolymitanus Patriarcha per Legatum Pontificium Sede sua deponitur, sed quia munera placent hominesque Deosque, Romam ille navigans, tam blandè affatus est Pontificem, & tam multa munera in ejus comites ac famulos effudit, ut impius in Sedem suam remitteretur.

Mathildis Comitissa de Romanâ Sede optimè merita, cui se & sua donavit, par multis Imperatoribus, magni animi femina moritur.

Moguntini insurgunt in Henricum IV. eumque compellunt dimittere Archi-Episcopum suum Adelbertum, quem is in durissimâ custodiâ detinebat, adeò ut tantum pelle & ossibus hæeret præ miseriam. Fuit autem hic Adelbertus quondam Cancellarius Henrici, & præcipua causa sacrilegii, factus Archi-Episcopus ad se rediit, & contra Imperatorem insurrexit magnâ laude constantiæ & pietatis. D 6 Ro-

Romani cives tumultuantur contra Paschalem, eligendo sibi Præfectum Urbis in scio Pontifice.

✽(1116.)✽ Paschalis privilegium de investituris Henrico concessum in Lateranensi Concilio, tanquam iniquum denuò scindit; idemque mittit in Orientem Chrysolanum Mediolanensem Archi-Episcopum, qui de processione S. Spiritûs egregiè disputat contra Græcos, sed parùm pud contumaces efficit.

✽(1117.)✽ Redit in Italiam Henricus IV. pœnitentiam simulans perfidiæ, & antè jam postulat à Paschali Papâ, quod extorferat: sed neque hoc, neque absolutionem ab excommunicatione impetrat præsertim quia Imperator in æde S. Petri per Burdinum illum nefarium Braccarensem Episcopum inaugurari se curaverat. Unde etiam idem Burdinus in Synodo excommunicatus est, qui jam pridem omnem fidem & religionem perdiderat, vile mancipium Imperatoris. Hic itaque in furiam actus Burdinum suum Pseudo-Pontificem intrudit in Sedem, Paschali Papâ interim Beneventum migrante, Synodum ibidem celebrant.

Incipit Ordo Equitum S. Joannis Hierosolymitani, cujus Magister creatus, mortuo

tuo Rogerio, Raimundus *De puteo Delphinas*, hic cum antea Religiosi ejus tantum ægris inservirent, eos etiam ad arma ferenda excitavit, & in tres classes divisit, in Equites, Servientes, & Ecclesiasticos; Dicti autem sunt S. Joannis vel Baptiste, vel Eleemosynarii, quod eorum nosocomium alterutri istorum consecratum esset propè Basilicam S. Mariæ Latinæ, quæ condita fuerat, antequam Occidentales Palæstinam occuparent, à Melphytanis mercatoribus, ab Ægyptio Sultano impetratâ potestate.

Robertus de Abruscellis condit illustrissimum Cænobium fontis Ebraldi, in quo viros a mulieribus separatos collocavit, ita tamen, ut in honorem & imitationem S. Joannis Evangelistæ, qui Mariam Dominam mundi suscepit in sua, & habitavit cum ea, viri uni Abbatissæ subessent, probatum est quidem institutum à summis Pontificibus, multi tamen illud convellere conati sunt; & quanquam Robertus nonnullis visus fuerit imprudentior in quibusdam, & ex judicio potius, quam voluntate peccasse; sanctus tamen fuit in vita & post obitum miraculis clarus & à S. Bernardo & Petro Abbate Cluniacensi mirificè laudatus.

✽(1118.)✽ Balduino II. Rege Hiero-

D 7

roso-

rosolymitano vitâ functo succedit Baldu-
nus Bungo ejusdem affinis.

Defuncto eodem anno Alexio Com-
no Orientis Imperatori succedit Calo-
annes ejusdem primogenitus. Et Alexi-
quidem, quanquam Catholicus esset, ex-
dio tamen Occidentalium, ac præcipue
Francorum rem Christianam in Occiden-
te pessundare conatus est.

Incipit Ordo Templariorum, initio de-
cto à novem viris nobiles, quorum præ-
cipui fuerunt Hugo de Paganis, & Gan-
fredus de S. Ademaro. Dicti sunt Tem-
plarii, quod eis Balduinus partem sui Pa-
latii juxta templum, & Canonici templi ei-
plateam vicinam concessissent. Eorum
prima cura fuit, vias ad S. Civitatem tutas
reddere, & peregrinos omni ope & auxi-
lio tueri: His postea vestis candida affig-
nata cum cruce & scripta regula, quam sa-
tis accuratè servârunt, donec facti sunt
ditissimi atque potentissimi, ipsis etiam
Principibus & Regibus metuendi, quæ eo-
rum ruinæ præcipua causa fuit.

Paschalis II. moritur. eidemque legiti-
mè electus succedit Gelasius II. Monachus
Cassinensis, dictus olim Joannes, & invitus
atque reclamans deductus in Sedem Petri.
Verùm statim adfuit Centius Frangipanis,
qui

qui Pontificem pugnis & calcibus malè multavit, Cardinales quoque dissipavit & spoliavit, Catholicis autem accurrentibus retractus est Pontifex ex vinculis, & in Lateranense palatium magnâ pompâ reductus, vix ibidem respiravit, & adesse nunciatur Henricus Burdinum suum intrusus, itaque secundo Tiberi Gelasius Ostiam fugit, ubi cum nihil propius esset, aut ut raperetur, aut cæderetur à Germanis venenata tela spargentibus, neque tempestas pateretur eum se mari committere, Hugo de Alatro Cardinalis senem Gelasium humeris suis impositum Ardeam detulit nocte concubiâ, & in castro S. Pauli deposuit. Inde paulò post discedentibus Germanis Cajetam in suam patriam navigavit, ubi coram multis Proceribus & Præsulibus consecratus est, fuso sanguine suum Pontificatum auspicatus. In Sedem autem curante Henrico Burdinus nefarius pseudo-Pontifex intrusus est, assumpto mox nomine Gregorii, quem etiam in Germaniam discedens Imperator in Urbe reliquit. Irrepsit quoque in Urbem Gelasius, sed latens, qui tamen vix non à Frangipanis deprehensus, mox à suis equo impositus cum sacris vestibus fugit in Galliam.

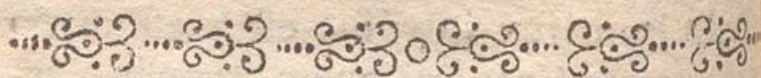
✽(1119.)✽ Gelasius II. Pontifex in
mo

monasterio Cluniacensi moritur, eique
mox Guido Archi-Episcopus Viennensis
S. R. E. Cardinalis absens electus substitu-
tuitur, dictus Calistus II. qui eodem anno
Concilium Rhemense cum Patribus 42
præsente etiam Rege Francorum celebra-
vit, quamvis Legatos ex viciniam miserit
ubi etiam denuò excommunicatus est.

✱(1120.)✱ Balduinus III. contra Tur-
cam prævio signo Crucis progressus, præ-
vio signo Crucis insignem victoriam re-
portat. Et mox Concilium habitum Sa-
marie ad corrigendos Christianorum mo-
res ac præcipuè Ecclesiasticorum in Pala-
stinam.

Romæ cum magno gaudio & plausu
Calistus II. suscipitur, & Burdinus Anti-
Papa in arcem sutrinam fugit.

Instituitur à S. Norberto Ordo Præ-
monstratensium.

DE CAS III.

✱ *Ab anno Christi 1120. ad 1130.* ✱

1121 **R**omanus exercitus Sutrinam arcem
✱ expugnatam Burdinum Anti-Papam
capit, cui milites turpiter illudunt, & e-
gre

grè vita à Calisto II. impetratur, ac commutatâ mortis sententiâ in perpetuos carceres in Campaniam deducitur.

✱(1122.)✱ Concilium Lateranense præsentibus Episcopis 300. & ultra à Calisto celebratur, ex quo Legati in Germaniam missi ad res Ecclesiæ componendas, quæ propter investituras à laicis & præcipuè ab Imperatore & potentioribus usurpatas, valde turbatæ erant: à Legatis Wormatiæ indicta est Synodus, in quo Henricus divinitus immutatus jam tandem seriâ pœnitentiâ Pontifici se submittit, & ejurato jure investiturarum & redditus omnibus bonis ereptis absolvitur ab excommunicatione cum omnibus suis fautoribus & pax Ecclesiæ redditur.

✱(1123.)✱ Balduinus III. Rex Hierosolymitanus in insidias plectus à Balacho potentissimo Turcarum Rege capitur, & in custodia duodeviginti mensibus detentus tandem grandi pecuniâ redemptus est. Animos tamen non desponderunt Christiani, sed Venetorum classe corroborati Tyrum hætenus inexpugnabilem visam capiunt.

Joannes Comnenus Orientis Imperator innumerabiles Scytharum copias Thraciam invadentes patrocinio Deiparæ repetit.

tito sæpe prælio superat & profligat, eique
 que imaginem curruï impositam in triumpho
 duxit, ipse autem pedes præcedebat
 meritis hac demissione sæpius triumphare.

✱(1124.)✱ Calistus Pontifex mortu-
 tur, eique succedit Honorius II. humi-
 loco natus, sed vir eruditus ac sanctus
 te Pontificatum dictus Lambertus, & Car-
 dinalis erat ac Episcopus Ostiensis. Quo-
 adeo Pontificatum non ambivit, ut cum
 videret turbas ortas, multis Cardinalibus
 Theobaldum Cardinalem S. Anastasiæ eligentibus,
 Roberto autem Frangipanis pro Lamberti
 electione vim aliquam faciente, coram omnibus
 Cardinalibus, deposita mitrâ & manto
 dignitate summæ renunciavit, jussus tamen
 illicò abjecta insignia Pontificatus recipere
 ab omnibus uno consensu iterum Pontifex
 est acclamatus, et dignior quantò humilior.

Otto Bambergensis Episcopus Pomeranos in fide instruit.

Christiani in Syria à 40. millibus Saraceno-
 rum circumventi magnas in angustias rediguntur,
 ac proinde ad Dei opem implorandam more
 Ninivitarum etiam infantibus ac pecudibus
 indicto jejunio in hostem procedunt, licet vix
 essent ter milia.

le, victique sunt hostes cœlesti lumine ter-
riti multis millibus cæsis & perditis, &
ex Christianis ne uno quidem amisso.

S. Malachias electus est hoc anno Con-
neretensis Episcopus, vir eruditissimus,
& nactus Sanctimonix suæ Encomiaften
S. Bernardum.

✱(1125.)✱ Henricus Imperator con-
tra Ludovicum Crassum Regem Galliarum
educit exercitum, ulturus quod passus
erat Rhemis, ubi in Synodo præfente Lu-
dovico excommunicatus erat: Unde Rhe-
mos evertere statuit, Ludovicus autem
aliunde accersitis copiis, & auxilio SS.
Dionysii ac Sociorum implorato, vexillo
quoque ex illorum ara accepto Henrico
occurrit: quo apparatu is territus aut
injecto potius divinitus terrore fugienti
similis rediit in Germaniam, & paulò post,
ex mœrore ut creditur interiit, scilicet
eodem adhuc anno, nullo hærede mascu-
lo relicto, unde ad Saxones Germaniæ
regnum mox etiam Imperium translatum
est. Lotharius enim Dux Saxonum Mo-
guntix Germaniæ Rex electus est, maxi-
mè rem promovente Adelberto, & coro-
natus Aquisgrani. Exagitavit is Henrici
progeniem, & affines, ut vir impius e-
tiam post mortem in suis castigaretur.

✱(1126.)✱ S. Norbertus Antverpi-
egregiè confundit novos Hæresiar-
Tongeinum & Bruisium insurgentes,
Bruisius quidem propter sparsas hære-
vivas ad fanum S. Ægidii combustus est.

S. Stephanus Arvernensis Ordinis Gra-
dimontensis Institutor miraculis clarus
moritur.

✱(1127.)✱ Rogerius Siciliae Com-
Beneventum, aliasque ditiones Romanæ
Ecclesiæ subjectas hostiliter infestat
Celebratur Concilium Trecense in Gallia
cui etiam S. Bernardus interest.

S. Norbertus consecratur in Archi-Epi-
scopum Magdenburgensem.

S. Bernardus hoc anno Templariis cer-
tam vivendi formam præscribit, & multum
laborat in Galliâ apud Ludovicum Crassum
pro Episcopis in Ecclesiâ titè instituendis.

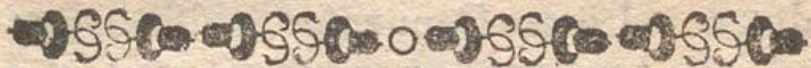
✱(1128.)✱ Honorius Papa cum fœde-
deratis Principibus contra Rogerium Sici-
liæ Comitem movet, & cogit ad homagi-
um præstandum.

Hoc anno Gvarimundo Patriarchæ Hie-
rosolymitano mortuo successus est Stephe-
nus Abbas Carnotensis affinis Balduini, &
virtutibus adhuc clarior, quam genere. Is
Hierosolymam peregrinatus in hanc Se-
dem reclamans inductus est, cum de reditu
suo

fuo cogitaret. Quia verò Regi pro tuendis juribus Ecclesiasticis Constantinus se opposuit, creditur intrà biennium veneno sublatus esse Martyr occultus.

✽(1129.)✽ Honorius II. Papa mittit ad Regem Daniæ, Scotiæ & Bohemiæ Legatum Gregorium Cimonum.

✽(1130.)✽ Moritur Honorius II. cui successus est legitimus Papa Innocentius II. contra quem factiosi homines Petrum Leonis Cardinalem, & olim Monachum Cluniacensem sub nomine Anacleti II. in Sedem intruserunt, & gravissimum schisma invexerunt in Ecclesiam: Innocentius ad Ludovicum Galliæ Regem confugit, Anti-Papâ mox Basilicas diripiente, & pecuniam in addictos sibi cives dividente.

DECAS IV.

✽ *Ab anno 1130. ad annum 1140.* ✽

1131. Innocentius II. in Concilio Rhemensi Petrum Leonis excommunicat.

Balduinus III. Rex Solymæ liberatâ fortiter ac feliciter Antiochiâ ex morbo obit, eique succedit Fulco Comes Turonensis.

Innocentio Pontifici Rhemis Leodium pro-

proficiscenti Lotharius Rex Germaniæ occurrit, eumque summâ cum reverentiâ accipit, stratoris officio perfunctus: hunc autem repetenti investituras, Henrico multo labore ablatas, fortiter & potenter se opposuit S. Bernardus.

S. Stephanus Rex Hungariæ moritur in habitu Religioso, sceptrum suum Beati relinquens.

Ludovicus junior in Concilio Rhemensi jussu Ludovici Crassi Francorum Rex coronatur, cum filius ejus Philippus jam antea inauguratus in suburbio Parisiis miserabili fato occubuisset: sus enim inter equos pedes se se implicans, hunc excussit qui suo pondere Regiū sessorem obtrivit.

✽(1132.)✽ Innocentius in Italiam rediit, & in Itinere Genuenses & Pisanos jam ad arma conferenda paratos reconciliavit.

Beneventani à Rogerio Siciliae Tyranno qui eos deprimere volebat, uti & ab Anacleto Anti-Papâ deficiunt, ac Rogerii exercitum profligant.

✽(1133.)✽ Lotharius Innocentium Romam reducit, & hic vicissim ab illo Imperator coronatur, & statim Româ discedit, plures copias contra schismaticos & contra Rogerium paraturus; Innocentius autem Pisas se confert. Interim Rogerius trans-

transfretans cum Saracenis in Apuliam, e-
jus viciniam igne ferroque vastat.

✽(1134.)✽ Obiit hoc anno S. Nor-
bertus Archi-Episcopus Magdenburgensis,
& Conditor Ordinis Præmonstratensis.

In Concilio Pisano præfente S. Bernar-
do & præfidente Honorio Papâ Petrus de
Luna Anti-papa, & fautores ejus denuo
excommunicantur.

✽(1135.)✽ Aquitania cum suo Duce
Guilielmo à schismate revocatur operâ
S. Bernardi, qui videns verba in Duce ni-
hil prodesse, potentiori machinâ usus,
Corpus Christi ei protendit, & verbis mi-
nacibus affatus est, quibus ille conterritus
prolapsus in terram quasi Epilepticus spo-
pondit omnia: & promissis stetit. Qui
verò eum hætenus detinuerat Anacleti
schismate, Geraudus Engolismensis, im-
pænitens in lectulo mortuus est inventus.
Cadaver ejus exhumatum postea & proje-
ctum, nepotes ejus & omnis prosapia ex-
terminata.

✽(1136.)✽ Ludovicus Crassus Fran-
ciæ Rex, dissenteria moritur, cujus mors
quam vita religiosior fuit, verè enim pæ-
nitens obiit, Pollicitus se suscepturum ha-
bitum S. Benedicti deposito regno, distri-
butisque inter inopes & Ecclesias faculta-
tibus

tibus suis in cineribus decussatis Cru
formâ manibus humiliter expiravit. U
de etiam laudatur à S. Bernardo, qui
men viventem perstrinxit quia belli te
pore religiosos vexavit.

Obiit quoque Guilielmus Dux Aquit
niæ, ipse quoque verè pœnitens in per
grinatione Compostellam susceptâ. C
funditur autem iste Guilielmus cum a
quodam S. Guilielmo qui armatus lon
ferreâ pœnitentiam in agro Senensi eg
scribitur.

✽(1137.)✽ Lotharius Imperator
niens in Italiam cum Henrico Bavariæ D
ce Rogerium Ecclesiasticas ditiones vatta
tem reprimit. Sed recedente Imperator
recuperat sua, & iram suam sacrilegè
Ecclesias & virgines sacras effundit.

✽(1138.)✽ Petrus Leonis Anti-Pap
dictus Anacletus impœnitens impiam an
mam efflat, Cardinales qui à partibus ep
steterant continuo substituunt Gregorium
Cardinalem eumque Victorem appellant
Sed mox tam electores quam electus sub
miserunt se Innocentio, unus perstitit
schismate Rogerius, efferatus in Catho
licos.

Lotharius Imperator moritur in mont
bus Tridentinis in vili casa, constituto

bi hæredæ Bavarix Duce, vir egregiè pius
& singulariter devotus, omnibus Impera-
toribus facilè præferendus, si ejus pietati
fortitudo respondisset: quotidie enim
etiam in exercitu tribus missis intererat,
sæpè cum Augusta pauperum pedes ablu-
bat, quos eadem Richiza uxor suis crini-
bus abstergebat. Sacerdotes coluit ut Pa-
tres, pauperes ut filios, viduas ut matres;
Orationi lacrymas sæpenumerò miscebat.
Cænobitæ virtute non impar.

✱(1139.)✱ Innocentius Papa cele-
brat Concilium Lateranense secundum mil-
le circiter Episcoporum. In eo excommu-
nicatur Rogerius Siciliae Comes, & Eccle-
siae hostis: nec non Arnoldus Lector Brix-
ensis discipulus Abailardi hæresis condem-
natur.

Innocentius Pontifex hoc anno captus
perfidiosè à Rogerii filio ad Patrem dedu-
citur, & non ut captivus sed ut Pontifex
amicè receptus est. Ambo enim pater & fi-
lius ad ejus pedes prociderunt, veniam de-
precantes & impetrantes. Rogerio enim
Pontifex regnum Siciliae per vexillum con-
cessit, sicut & Ducatum Apuliae & Princi-
patum Capuae, ex feudo tamen Pontificis.
Atque ex eo tempore mutatus in meliùs
Rogerius pietati se dedit, dignus etiam
qui à viris sanctissimis laudaretur.

✱(1140.)✱ Petrus Abailardus pro
 cissimus hæreticus in Concilio Rhem
 ausus provocare S. Bernardum, ab eo
 tus & elinguis redditur, ubi ejus erro
 damnati, & Romæ sententia confirmata
 Dumque Romam ille pergeret, à Pe
 Venerabili retentus Cluniaci ex errone
 nus Monachus effectus est, omnibus
 erroribus abjuratis: Aloisia quoque
 batissa Paradeti, quam antea, dum eam
 rudiret virginem vitiaverat, de sui Ma
 stri ac propè conjugis honore sollicita,
 solutionem ejus tumulo inscribi voluit
 quæ dedecoris ejus causa fuerat, esse
 quoque receptæ æstimationis.

**HÆRESIS ABAILARDI, ET
 NOLDI DISCIPULI EJUS.**

1. **T**uitus est errorem Arii contra SS. T
 nitatem.
2. Resuscitavit errores Pelagii circa gratiam
3. Circa Personam Christi Nestorianum
 præbuit.
4. Dicebat aliquam in Deo inesse compo
 sitionem.
5. Deum non omnis boni esse auctorem.
6. Statuebat aliquid distinctum à creat
 & creaturis, & putabat aliquid aliud esse ete
 num præter Deum.

7. Affirmabat aliquid ab Angelis creatum esse.

8. Potestatem Patri, Filio sapientiam, Spiritui S. benignitatem attribuebat, non per appropriationem, uti Doctores Catholici, sed per proprietatem, ita ut solus Pater esset potens, & non Filius, neque Spiritus S. & solus Filius sapiens, & non Pater, &c.

9. Abnuebat spiritum timoris Dei in Christo extitisse.

10. Spiritum S. vocabat animam mundi.

11. Hominem libero arbitrio de nudabat.

12. Docebat nullam esse in rebus contingentiam sed necessitate absolutam fieri.

13. Fatum ita extollebat, ut Deum ipsam suam libertate spoliaret, dicens, ita qualibet fieri, ut aliter à Deo fieri non possint.

14. Asserebat omnes diabolici tentationes ex lapidum herbarumque attactu originem ducere.

15. Beatos, agebat, non videre Deum, sed solummodò claritatem essentiae ejus, in ejus claritatis visione beatitudinem collocabat.

16. Denique putabat, ea solummodò credenda esse, quae nostra mens duce ratione comprehendere potest.

Præter hos errores Arnoldus Brixiensis, Arnoldistarum parens docuit insuper, omnia bona temporalia Laicorum esse, & perperam facere Clerum, si illorum particeps esset: Falsa etiam

qua-

quedam tum de SS. Altaris Sacramento,
de parvulorum baptismo comminiscetur.

HÆRESIS DURANDI DE WALDACH.

IN Arragoniâ impostor hic cum comite
dam affectatore suo inter alias hæreses et
sparsit, matrimonium nihil aliud esse, quam
cultam fornicationem, qui error jam pridem
Marcionistis & aliis Hæresiarchis damnatus
erat. Cùmque resipiscere nollet, igni adju-
tus est zizaniorum seminator unâ cum socio

HÆRESIS MARSILII PADUAN

1. **A**Sseruit, post JESU Christi ascensionem
Papam non mansisse Vicarium Christi.
2. Summum Pontificem subjici debere Imp-
ratoris judicio; quin etiam Imperatorem
vacante posse succedere Pontifici.
3. Nullum esse inter Sacerdotes & Epis-
pos discrimen.
4. Homines Ecclesiasticos neque agros, ne-
ulla alia bona possidere posse.

HÆRESIS BASILII ANTESIGNATI BONGOMILORUM.

Basilii Medicus auctor sectæ Bongomilorum
hic Monachi habitu larvatus sparsit ve-
rum suum tempore Alexii Imperatoris, à quo
etiam igne multatus est.

1. Negavit SS. Trinitatem.

2. Libros Moysis rejecit, non nisi septem Scripturæ libros admittens.

3. Somniavit Deum humanâ formâ esse præditum.

4. Mundum fuisse ab Angelis, hoc est, demonibus creatum.

5. Insaniit, Michaëlem Arch-Angelum fuisse incarnatum.

6. Professus est Iconoclastiam, & damnavit omnes SS. Patres, qui imagines venerandas esse docuerunt.

7. S. Crucem contempsit, eò quòd Salvator in illa mortuus sit; dixitque, meram simulationem esse, quòd demones Crucem fugiant.

8. Baptismum Ecclesiæ Catholicæ non esse aliud, quàm fuerit Joannis Baptistæ, suum verò Baptismum esse ipsum verum JESU Christi Baptismum.

9. Sacrosanctum Missæ Sacrificium vocabat sacrificium demonum.

10. Eucharistiam, ajebat, esse ipsam Orationem Dominicam.

11. Orationes omnes, exceptâ Dominicâ, esse meras nugas.

12. Suos affectatores omnes Verbum Dei concipere, æquè ac Beata Virgo conceperit.

13. Non aliam esse resurrectionem, nisi pœnitentiam & vitam Evangelicam.

14. Templâ domicilia esse demonum mentiebatur.

E 3

15. Fas

in Domino obdormivit, & statim omnium consensu datur Quido de Castello, dictus Cælestinus II.

✠(1144.)✠ Cælestinus, cum sedisset, menses 5. & dies 13. vitâ & officio defungitur, cui die sequenti sufficitur Gerardus ex Ordine Canonorum Regularium, Cardinalis Cancellarius, & Bibliothecarius S. R. E. Lucius II. cognominatus.

Romani Arnaldistæ, seu Politici hæretici dicti apertè contra Papam rebellant. Dicti Politici, quia Principibus Politicis potestatem concedebant supra Papam, unde etiam Patricium sibi quasi Principem elegerunt, penès quem esset Urbis Romanæ administratio, & Pontificem decimis & oblationibus contentum esse iusserunt.

Christiani in Oriente, dum Bosra Metropolim Arabum obsident, in insidias incautè ruentes, virtute S. Crucis, quam præferebat Robertus Nazaræus Antistes, periculo excepti sunt. Moxque iterum interneccione delendi ducti sunt à prævio quodam ignoto Duce, quem bonum fuisse Genium Palæstinæ omnes, actis splendide Deo gratiis, agnoverunt.

✠(1145.)✠ Lucius II. Pontifex obit, cui statim successus est Bernardus Abbas Cisterciensis S. Anastasii trium fontium,

licet non esset Cardinalis, & dictus est Eugenius II. Hic mox, ne Arnoldinorum postulatis annuere cogeret, concubiâ in Æte Româ profugit, & apud Monasterium Farsense consecratur; Quo audito Arnoldi distæ Romæ ingentes turbas concitant, Cardinalium aliorumque bonorum, quorum eorum conspirationi consentire nolebant, domos diripiunt. Ad Eugenium autem Viterbii extorrem frequentes Legationes ex Angliâ, Armeniâ, Syriâ, &c. veniunt, & is ad novam expeditionem in Palæstinam suscipiendam Christianos Principes modis omnibus excitare satagit, & Romanos partim excommunicatione, partim armis Tiburtinorum ad pacem compellit, & in Urbem revertitur.

Circa hæc tempora mirabiliter eluxit vis Christiani Baptismi in Agarenis, de quibus retulerunt Armeni Legati ad Eugenium, quod homines Gentis istius plerique foetentes nascerentur, quem tetrum odorem recepto Baptismo statim perdiderunt. Ideò factum est, ut sacrum hoc balneum multis deinceps negaretur, quia illud in pharmacum corporis, & non animi expectiêrunt.

✱(1146.)✱ Multiplici Christianorum expeditione celebris hic annus fuit. Præcipua

cipua inter eas fuit, cui S. Bernardus claf-
ficum occinuit, & cui nomen dederunt
Ludovicus VII. Franciæ, & Conradus Ro-
manorum Reges cum populo innumerabi-
li: Prudenter impedivit Bernardus, ne
Judæi necarentur, quos Petrus Cluniacen-
sis censuit bonis suis spoliandos propter
exercitas usuras, ut furtis sceleratorum
hominum Christiani milites alerentur. A-
lia quoque expeditio suscepta est contra
Saracenos in Hispaniam, ita ut Orbis con-
volare videretur pro gloriâ Christi ampli-
ficandâ.

✽(1147.)✽ Conradus Imperator Ger-
maniæ cum exercitu Germanorum multis
per viam superatis difficultatibus propè
Constantinopolim castra figit, sed prodi-
tus à Græcis, & à Turcis laceffitus, totum
propè exercitum perdit. Jussu enim Ma-
nuelis calx Latinorum farinæ admisceba-
tur, unde plurimi periêrunt, & Conradus
Constantinopolim regredi coactus, ubi à
Manuele tantò benigniùs acceptus est,
quantò magis præoptavit eum infelicem,
quàm victorem excipere.

Conradum secutus est Ludovicus Gallia-
rum Rex cum magnis optimèque instru-
ctis copiis (cùm in Gallis priùs Eugenium
Pontificem, qui ad Romanos Arnaldistas

evitandos, eò se receperat) hic tandem
 perveniens in Pamphiliam Christianis
 gno solatio & auxilio fuit, Turcas enim
 genti clade affecit. Sed mox ad Laodiceam
 Phrygiæ unius hominis impudens
 pænè est in ultimas redactus angustias.
 Xillifer enim maximus in monte subsiste
 jussus, in quo castrorum locus delectus erat
 quia sol adhuc altiùs videbatur, ultra pro
 rexit; agmen igitur ultimum nox occupavit,
 quod aggressi Turci & parati & locum
 periti, penitus delevère, ac nihil propius
 quàm ut Rex ipse caperetur. Capto nihil
 ominùs ex arenâ consilio, Rex pervenit
 Attaliam in Pamphiliam regionem fert
 lem, ubi Franci vires fessas & crebris Saraceni
 cenorum assultibus attritas reparavère.

Alphonfus Lusitaniæ Rex Mauris eripuit
 Ulyssipponem, multo eorum sanguine fuit.

Deteguntur duo Hæresiarchæ Gilbertus
 Porretanus Pictaviensis Archi-Episcopus
 & Henricus Petrobrusianus, quos egregie
 confutavit & convicit S. Bernardus. Sed
 quoque zizania spargere cœperunt hæretici
 dicti Apostolici, re ipsâ insignes hypocri
 tæ & sectatores Manichæorum, quibus
 idem Bernardus se ut aggerem &
 murum opposuit.

* *
 *

HÆ

HÆRESIS GILBERTI PORRETANI.

1. *Primus error illius & asseclarum fuit, essen-
tiam Divinam non esse Deum.*

2. *Personarum Divinarum proprietates non
esse ipsasmet Personas.*

3. *Personarum Divinarum proprietates esse
res æternas ab essentiâ differentes.*

4. *Divinitatem in Filio Dei non fuisse in-
carnatam.*

5. *Rejiciebat merita hominum, offerens, so-
lum JESUM Christum meritum esse.*

5. *Baptismum redigebat in nihilum, dicens,
neminem verè baptizari, nisi qui salvandus esset.*

HÆRESIS PETRO-BRUSSIA-
NORUM, AUCTORE PETRO
DE BRUIS

*Petrus de Bruis seminavit sua mendacia in
Provincia Arelatensi per annos ferè viginti,
donec igni tandem additus pœnas dedit.*

1. *Docuit, parvulos ante annos discretionis
per Baptismum salvari non posse, & fidem alie-
nam iis neutiquam prodesse, qui ipsi credere non-
dum possint.*

2. *Nullas esse exstruendas Ecclesias, & Chri-
stianis non esse in locis sacris adorandum.*

3. *Sacras Cruces confringendas & comburen-
das,*

4. *In Eucharistiâ non esse realitatem Corpo-
ris Christi.*

5. Defunctis nihil prodesse suffragia, orationes, vel Sacrificia, &c.

HÆRESIS PSEUDO-APOSTOLICORUM.

1. *A*postolicos se appellabant, eò quòd præter Apostolos alium auctorem non agnoscerent.

2. Abstinebant à laticiniis, & omnibus que à corporeâ commixtione proveniebant.

3. Irridebant Baptismum parvulorum, purgatorium, atque preces pro defunctis.

4. Sanctorum suffragia explodebant.

5. Jusjurandum omne illicitum agebant.

6. De fide suâ interrogati, obstinate ea omnia negabant, de quibus suspecti erant.

7. Se verum Christi Corpus esse jactabant, & veros Apostolorum successores, ad quos Ecclesiæ potestas esset translata.

✠(1148.)✠ Conradus Germanorum & Ludovicus Francorum Reges in Palæstinâ conveniunt, & Damascum oppugnant, cujus tamen obsidionem hostibus prodi solvere coguntur.

Eudo Hæresiarcha damnatur in Concilio Rhemenfi, & paulò post deductus suos errores moritur, Sed discipuli ejus obstinati, igni traduntur.

HÆ.

HÆRESIS PSEUDO-PROPHE-
TÆ EONIS SIVE EUDO-
NIS DE STELLA.

Potissima ejus heresis magia fumo tetrius
obtenebrata in eo posita erat, quòd se diceret
illum ipsum esse qui venturus est judicare vivos
& mortuos, & sæculum per ignem. Suos secta-
tores quosdam Angelorum, & quosdam Apo-
stolorum titulo honorabat.

✠(1149.)✠ Conradus Rex Germano-
rum redit sine exercitu & sine gloriâ in
Germaniam, dignus litteris consolationis
ab Eugenio Papâ missis; Rediit haud ma-
jore gloriâ Ludovicus Rex Francorum,
qui in viâ interceptus à navibus Græcorum
vel Turcarum, iterum liberatus est à classe
Rogerii, cui Dux Georgius præerat, hic
progressus usque Constantinopolim sagit-
tas aureas in palatium Imperatoris projecit
& suburbia incendit.

S. Bernardus propter sinistram sucef-
sum expeditionis in Terram sanctam, ad
quam ille adhortator fuerat, multis calum-
niis & oblocutionibus exagitur. In so-
latium autem tum S. Bernardi, tum Ordi-
nis illius Deus magni nominis Monachum
illis dedit Henricum Ludovici Regis fra-
trem, qui mox ex consilio S. Bernardi ac-
cepit Episcopatum Bellovacensem. Sancti

enim viri pius res Ecclesiæ, quàm suas
rare debent.

✽(1150.)✽ Rogerius Siciliae Rex
Germanicæ & Gallicæ nobilitatis flore
Græcorum prodicione demessum, eo
multis cladibus afficit, calcar fortiter
dente adversus Manuelem Imperatorem
Petro Cluniacensi: eoque progressus
Rogerius, ut Corsyram Insulam penitus
peret, & Corinthum caperet ac spoliare

DE CAS VI.

✽ *Ab anno Christi 1150. ad 1160.*

1151. **M**atrimonium inter Ludovicum
✽ Junioem, Gallicæ Regem & Eleonoram
dissolvitur, quia sanguine, quam
esset, conjunctiores erant, & uterque
fieri postulabat, Ludovicus quidem pro
ter conjugis impudicitiam, & Eleonora
quia Monachum maritum, sic Ludovicus
appellabat, habere recusabat.

Gratianus patriâ Clusinus Monachus
Benedicti Classensis in Monasterio S. Felici
Bononiæ absolvit opus suum inscriptum
Decretum, seu Concordia & discordantia Canonum
Hoc opus emendatum est anno 1570

justi

iusflu Gregorii XIII. ita tamen ut in eo errores relinquerentur.

✽(1152.)✽ Conradus Rex Romanorum moritur, non absque suspitione præstiti veneni à Medicis, quos à Rogerio in Siciliâ receperat, sibi propinati. Successit ei Fridericus cognomento Ænobarbus Dux Sueviæ.

Moritur eodem anno Rogerius Siciliæ Rex relicto successore Guilielmo Filio.

✽(1153.)✽ S. Bernardus & Eugenius Papa moriuntur, prius reconciliatis Sedi Apostolicæ Arnaldistis Romanis: Eugenio sufficitur Anastasius IV.

✽(1154.)✽ Fridericus Rex Romanorum venit in Italiam, milites autem in transitu propter penuriam malè affecerunt incolas, unde indictâ postea militibus collectâ satisfacere voluit, non tam ad injurias compensandas colonis, quam desiderio Coronæ Imperatoriæ obtinendæ à Pontifice.

Eodem anno moritur Anastasius IV. & illi surrogatur Nicolaus Angelus, dictus Hadrianus IV. Episcopus Albensis, olim monachus, qui Legationibus præclarè obitis viam sibi ad hanc dignitatem paravit.

✽(1155.)✽ Arnaldus Brixienfis iterum Romæ turbas excitat, sed tandem poenas scele-

scelerum dedit, quas diù meruerat. Urbis enim Præfecto captus & vivus extus est.

Guilielmus Siciliae Rex in Ecclesiam bellis excommunicatur.

Fridericus Rex Germaniae ab Hadriano IV. Romae in Imperatorem coronatur.

✽(1156.)✽ Balduini III. exercitus Palæstinâ magnâ clade afficitur à Saracenis, quòd datam eis fidem non servâsse.

Guilielmus Siciliae Rex grandi exercitu Pontificem Beneventi obsidet, & iniquis conditionibus ad deditionem compellit, quas deinde Innocentius III. merito rescidit. Guilielmus autem ab hoc tempore in omnibus infortunatus fuit, ut, nisi sceleribus excæcatus fuisset, satis intelligere unde hæc mala.

✽(1157.)✽ Oritur gravis controversia inter Hadrianum Papan, & Fridericum Imperatorem ob Episcopum Londinensem ad sua revertentem, malè acceptum in Germaniâ, & in custodiâ retentum. Cùm enim Pontifex Legatos ad Imperatorem hac de causâ misisset, & litteris in super conquestus acerbius esset, Imperator non tantum Legatos ignominiosè remisit, sed etiam editis litteris circularibus prohibuit suis Romam peregrinari, & capitalis

pitatis inimicitiae signa palam ostendit, Episcopis Germanis, qui plus hominem, quam Deum timebant, ad haec tantum mussantibus.

✽(1158.)✽ Fridericus cum exercitu petit Italiam, sed placatur ab Hadriano, mitiores litteras per Cardinales Legatos mittente. Usus enim erat in litteris, quibus ad iram Germanos & Imperatorem provocavit, his verbis *Beneficium*, item *conferre Coronam*, quasi per modum Feudi Imperium datum esset à Pontifice, &c. Igitur nunc temporis cedendum prudenter ratus Pontifex, verborum suorum sensum ita interpretatus est, ut vellet nomine *Beneficii* non Feudum, sed qualitercunque *Bonum factum*, & *Conferre Coronam*, non pro *Dare pleno jure*, sed simpliciter pro *imponere* intelligi. His itaque placatus Imperator Pontifici & Clero Romano reconciliatus est.

Conventus celebratus est Roncaliae ad agendum de Regalibus, quae in Longobardia ratione Imperii ad Imperatorem spectarent. Ad hunc Conventum Principes & Consules civitatum Longobardiae, atque etiam celeberrimi Doctores Juris convocati sunt, quos inter Martinus quoque & Bulgarus. Contigit autem, ut Imperator aliquando inter hos duos Jurisperitos

ritos equitans interrogaret utrū de
 ipse Fridericus Imperator esset Dominus
 mundi, cui Bulgarus respondit, non esse
 Dominum mundi quò ad proprietatem
 Martinus autem insignis adulator *Omnium*
 inquit, *Imperator Fridericus Dominus mundi*
est. Imperator igitur cum ab equo descen-
 disset, eum in præmium adulationis Mar-
 tino donavit, Bulgaro indonato præter-
 misso. Cui Bulgarus ingeniosè cavillatus
 inquit: *Equum amisi, quia dixi æquum.* De
 hoc Martino memorant, pertinacissimum
 fuisse, quamcunq̃ue in partem se dedisset
 seu æquam seu iniquam. Unde etiam inter
 Leguleios Martini nomen pro pertinacia
 hanc horam usurpatur, & quod unius pro-
 prium fuit, cœpit esse appellativum.

✽(1159.)✽ Hadrianus IV. moritur
 angina, unde data est occasio fabulandi
 um muscâ in os subeunte suffocatum esse
 cum dicere vellet anathema Friderico, hic
 enim novam tumultuandi materiam con-
 tra Hadrianum eodem tempore conqui-
 verat. Verum nunquam hic rebellis fa-
 cro fulmine perculsus est ab Hadriano
 quamvis id propter illegitimas nuptias
 promeritus esset. Hadrianus porro vit-
 fuit eximiæ pietatis, ut qui nec obolum su-
 is parentibus aut affinibus dederit, & ma-
 trem

trem suam inopem eleemosynis Ecclesiæ Cantuariensis alendam reliquerit.

Hadriano substitutus est Rolandus ab universo Clero, populoque Romano, natione Tuscus Presbyter Cardinalis sub nomine Alexandri III. sed huic duo Imperii Cardinales mox opponunt Anti-Papam Octavianum divitem, ex Comitibus Tusculanis ortum, dignitatis hujus avidissimum, qui paratis satellitibus, & quibusdam Romanis auro corruptis verum Pontificem & Cardinales obsedit, at illi à populo liberati Nymphas secesserunt, & ibi Pontifex ab Episcopo Ostiensi Consecratus est: dum Romæ interea à quibusdam Cariosis Præsulibus sub nomine Victoris prophanaretur Octavianus, mox excommunicatus à legitimo Pontifice, qui & intruso & ejus fautori Friderico Imperatori prævaluit.

✽(1160.)✽ Fridericus modis omnibus tueri nititur Pseudo-Papam, & in suas partes adducere Reges Franciæ & Angliæ conatur, sed hos constanter Sedi Apostolicæ addictos invenit. Ostendit etiam quòd plus valeret pedibus quàm manibus, cum Venetos, Veronenses & Longobardos bello ob eandem malam causam lacesens ante initum prælium fugit.

DE-

.....
 DECAS VII.

✽ Ab anno 1160. ad annum 1170.

1161. **A**lexander à Regibus Franciæ
 ✽ Angliæ Pontifex legitimus
 claratus & agnitus cum tuto in Italia pro-
 pter schismaticos consistere non posset
 navibus Guilielmi Siciliæ Regis in Gallias
 portatur, prius tamen Anagariæ Eduardi
 Regem Angliæ in numerum Sanctorum
 refert.

✽ (1162.) ✽ Fridericus Victorem An-
 ti-Papam stabilire conatur, sed Alexander
 vero Pontifici Reges Franciæ, Angliæ,
 Daniæ magno zelo & magnis copiis se op-
 ponunt, Deus etiam gravi Germanis ex-
 ercitibus fame immisâ Fridericum cum
 suo pseudo-Pontifice, quem secum duce-
 bat, ad recedendum compellit.

S. Thomas ex Cancellario regni Angliæ
 Archi-Eiscopus Cantuariensis creatur.

✽ (1163.) ✽ Balduino III. Hierosoly-
 mitano Regi defuncto successit frater A-
 malricus, coactus tamen prius dimittere
 uxorem suam. Quam in quarto gradu
 consanguinitatis duxerat, filii tamen ex ea
 suscepti legitimi iudicati sunt, quibus om-
 nibus

nibus Pontificius Legatus adfuit , ne res in dubium vocaretur.

Alexander II. in Gallis Concilium Turo-
nense celebrat , cui etiam S. Thomas Ar-
chi-Episcopus Cantuariensis interest : sed
hic reversus in Angliam in Regis offensio-
nem gravem incurrit , quòd bona Ecclesiæ
à Laicis usurpata repeteret , & Cancellari-
rii munere se abdicaret.

✱(1164.)✱ S. Thomas multis svaden-
tibus ut Henricum Angliæ Regem iratum
flecteret , appellato Pontifice navigavit in
Belgium irrisus ab aulicis , sed à populo
cælestis adinstar genii exceptus , & salu-
tatus , venit ergo ad Alexandrum & coram
eo causam suam agit. Damnantur Henrici
Constitutiones , unde is in utrumque fure-
re cæpit , Henrico enim sedato nullus mi-
tior & eo irato nemo ferocior erat. S. Tho-
mas interea in Pontiniaco nobili Cisterci-
ensis Ordinis monasterio religiosæ pieta-
tis exemplar vivit.

Obit Lucius Anti-Papa Octavianus dictus
Victor , sepultus extra civitatem , tumulum
illi negantibus in sua Ecclesia Canonicis.
Huic statim suffectus est Guido Cremensis
Cardinalis vocatus Paschalis III. quem
cum suis schismaticis Fridericus approba-
vit. Rediit interea Romam Alexander
à suis

à suis accersitus & tantò gratior quare
diutiùs religionis causâ abfuerat.

Obiit hoc anno Petrus Lombardus Episcopus
Parisiensis libris quatuor sententiarum vir Clarissimus, unde etiam Magister
sententiarum appellatus est.

✱(1165.)✱ Henricus Angliæ Rex
venit cum Alexandro Papa in colloquio
indictum convenire si Thomas interesset
unde etiam reconciliationis negotium
ruptum est, & Alexandro in Italiam
meante Rex magis adhuc fremebat in
Thamam & omnes propinquos ejus expe-
miserabili cultu, ut eorum aspectu squa-
lido vir Sanctus commotus à sua sententia
nonnihil remitteret, sed perstitit ille
hanc quidem constantiam in bono, multo
pertinaciam iniqui censores, appella-
runt.

✱(1166.)✱ Fridericus Imperator cum
exercitu venit in Italiam, ut in Petri
pseudo-Pontificem collocaret. Sed ejus
dem conatibus Longobardi aliique contra
derati fortiter restiterunt: etiam fræ-
injeçto à Manuele Imperatore Orientis
qui, Friderico Anconam obsidente, per
gatos suos Alexandrum rogavit, ut
redderet Imperium Occidentale, tantum
pecuniæ pollicitus, quantum, opus esset ad
Ita-

Italiam uni Pontifici subjugandam : quod licet difficile videretur , non est tamen repudiatum , ut hoc metu Fridericus in officio contineretur.

Obiit Guilielmus Siciliae Rex cognomento malus , cui successit filius Guilielmus cognomento Bonus. Cujus vim nominis statim expertus est Alexander recipiens ab eo ingentem pecuniae summam, qua Pontifex turbatis hisce temporibus plurimum indigebat.

(1167.) Romani fumentis arma pro Alexandro III. contra Tusculanos ab his Imperatorio milite auctis, magna clade afficiuntur , quibus auditis Fridericus relicta Ancona, Romam accurrit : ubi tamen ab arce S. Angeli depulsus est , sicut & ab Ecclesia S. Petri : igitur flammam iniici iussit , praesidiarii autem se se dedentes incendium prohibere. Svasit adhuc Imperator callide Romanis , ut deponeretur uterque Pontifex , & tertius eligeretur ; in quod dum inclinare videntur miseris fracti cives , Alexander veritus ne dederetur Cajetam fugit , & inde Beneventum. Exercitus autem Imperatorius peste afflictus totus interiit , cum viris Principibus & Episcopis. Itaque miser Imperator fugere compulsus est : exagitatus a Longo-ber-

bardis in ejus perniciem conjuratis, atque
ita pressus, ut solis montibus & locis in-
cessis se se tutaretur.

Ludovico VII. Franciæ Regi nascitur
Philippus dictus Adeodatus & Augustus
quem vidit in somnio pater, antequam
nasceretur, in aureo poculo vicinis Prin-
cipibus sanguinem propinare, quod indicium
fuit atrocissimorum bellorum, quod
cum iisdem gessit.

✽(1168.)✽ Cùm S. Thomas merito
de Romanâ curiâ queri videretur, Ludovicus
vicus effecit, ut cum illo colloqueretur.
Hic Sanctus abjicit se ad Regis pedes, po-
licitus, acturum se, quidquid posset saltem
honore Dei. Sed cùm urgeret Henricus
ut faceret saltem, quod à suis antecessoribus
præstitum est, idque Ludovicus & alii
stantes omnes æquum judicarent, restitit
S. Thomas, & gratas sibi ærumnas fore
asseruit, quales antecessores sui pro religio-
ne perpessi sunt. Hiscè abalienatus à Tho-
ma Rex Franciæ prohibuit suffici imposte-
rùm præstita hæcenus alimenta, adeò ut
Thomas in sumam miseriam delaberetur.
mox tamen Ludovicus ad se reversus, re-
petitâ flexis genibus à S. viro veniâ: hinc
de more omnia liberaliter suppeditavit,
cum Henrico pro Thoma disceptavit de
ceps ut piissimus cum scelerato solet.

Fridericus Imperator ab Alexandro in Concilio Lateranensi excommunicatur & Imperio privatur. Ille autem rursus cum novis copiis Italiam ingreditur, sed cæsus à Mediolanensibus furore ac contumeliâ plenus regredi compellitur.

Ædificatur à Longobardis nova urbs in honorem Pontificis dicta Alexandria.

✽(1169.)✽ Causa S. Thomæ seriò & fortiter agitur inter Pontificem & Henricum Angliæ Regem, ad quem Legati à Pontifice missi sunt Vivianus & Gratianus: hic nepos Eugenii Pontificis S. R. E. Subdiaconus, Vivianus autem Urbis veteris Archi-Diaconus munere advocacionis in curiâ Romanâ conspicuus. In colloquio habito minaciter dicenti Regi, *Per oculos Dei ego faciam aliud*: Gratianus Christianâ libertate reposuit: *Domine, noli minari, nos enim nullas minas timemus, quia de tali curiâ sumus, quæ consuevit imperare Imperatoribus & Regibus*. Neque tamen Rex à pertinaciâ destitit, re infectâ Gratiano Romam redeunte, & tantùm Viviano aliquantisper adhuc, spe concordix, remanente.

Dum Henricus in Angliâ jura Ecclesiastica impugnat refractariè, alius potentissimus Rex Hungariæ, Croatiae, & Dalmatiæ omnia restituit, tum quæ ipse, tum

F

quæ

quæ antecessores Ecclesiastica bona ut
parant.

Hoc anno Sultanus Iconii, à matre, sua
cultè Christianâ propter metum Saraceni
rum, institutus, in Siciliâ sacris Baptismi
quis abluitur. Referunt de eo Matthæus
Paris & Robertus in appendice Sigeberti
quod mater ejus moritura jussit signum
Crucis super sepulchrum suum collocari
idque dum faceret Sultanus, Saraceni
eerrimè commotos Crucem dejicere con-
tos esse; sed qui primi id facere aggre-
sunt, hos mortuos corruisse, toto ante
populo conveniente, & contra Crucem
rente, plerosque demissis è cælo fulguribus
interiisse; Angelum quoque Dominum
sum, qui lucidissimum signum Crucis super
pyramidem posuit, Unde plurimi ad Fide-
dem Christianam conversi, & ipse Sultanus
ad Alexandrum Papam missis Legatione
petiit virum idoneum, à quo in Fide
bueretur, & eo accepto, clanculum ex ma-
tu suorum, baptizatus est.

Sicilia tanto terræ motu concussa est,
Catana civitas corruerit, & virorum,
mulierum circiter quindecim millia
Episcopo ac plurimâ parte Monachorum
ruinis oppressi fuerint.

✠(1170.)✠ Henricus Angliæ Rex

Alexandro Pontifice minis excommunicationis compulsus redire jubet ad Ecclesiam suam S. Thomam Episcopum Cantuariensem. Sed dum à malis instigatoribus falsò S. Thomam criminantibus commotior factus imprudenter hæc verba effunderet: Ergò ex omnibus quos alicuius & beneficiis devinxi, nemo est, qui me vindicat ab uno hoc Sacerdote, qui adeò regnum & Regem turbat? quatuor ex adulatoribus viri nobiles enormi scelere gloriam suam & familiæ titulum perpetuam ignominiam obscuraturi in necem Thomam simul conspirantes, sanctum Antistitem cum suis Vespertinum Officium persolventem obruerunt, qui primùm ædituos arguit, quòd obice portarum armatam furiosorum manum excludere tentarent, dicens: *Non esse Ecclesiam castrorum more custodiendam*, Et se ipsum mox ingenti animo mortem minitantibus obtulit, & in modum orantis inclinato capite ferales ictus excepit, quibus cerebrum cum sanguine super ecclesiæ pavementum effusum est. Ejus sepulturam Monachi Cathedrales & reliqui Clerici curarunt, qui cum adhuc in choro jaceret super feretrum, levatam manu dextram stupentibus omnibus benedictionem impertivit.

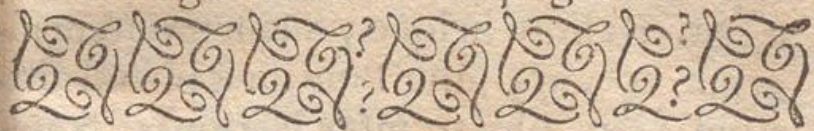
Emmanuel mittit jam secundam vice Legatos

gatos ad Alexandrum cum magnâ pecuniâ, rogans, ut jam Fridericus propter schisma excommunicatus imperio vetur, & ipse Emmanuel Imperator Orientis inauguretur. Pontifex autem toto cum Cardinalibus consilio, & gratia Emmanueli actis, Legatos & munera remisit, respondens, Pontificem pacis, non schismatis auctorem esse posse ex officio commissio.

Guido Cremenfis Episcopus & Antipapa cancri morbo in renibus apparente consumptus cum pulmonibus fœtidis fecem simul & animam evomuit. In cuius locum cum à schismaticorum fœce statim successit, gatus est Joannes Abbas Strumensis, apostata, lubricus, vorax, & gyrovagus quem Calistum appellârunt. Fridericus autem videns, se imparem Alexandro legitimo Papæ, tandem fraude Catholicorum animos sibi benevolos reddere cogitavit, & misso Babebergensi Episcopo ad Alexandrum, pacis conditiones obtulit, sed irrito eventu, quia Sedes Romana vana & dolosæ non fedit.

Nascitur S. Dominicus Calagoræ in Hispaniâ ex nobili Gusmannorum familia matri suæ per quietem præfiguratus in corpore ne facem ardentem in ore gestante, in seculo illo

num, quodd vitæ sanctitate esset Orbem illuminaturus, & prædicationis voce veluti latratu vigili hæreticos impugnaturus.

DE CAS VIII.

✽ Ab anno Christi 1170. ad 1180. ✽

1171 **C**Ausa mortis S. Thomæ excutitur Legatis Regum ac Principum piorum, ad accusandum Henricum & ab hoc aliis ad purgandum atque amoliendam à se mortis causam Romam transmissis. Eodem quoque anno idem Henricus fit Hiberniæ Dominus cum jure hæreditario, cui tamen cædes S. Thomæ plus terroris, quam incrementum regni voluptatis afferebat.

✽(1172.)✽ Alexander Papa excommunicat omnes necis S. Thomæ complices, & per Legatos in Angliâ examinari curat, causam & necis auctores, & conscios, cujus auctores convertuntur, ac demùm miserè pereunt, facti omnibus tam odiosi, ut etiam canes ab eis cibum sumere respuerent. Petitâ tamen veniâ jussi sunt in Pælaestinam peregrinari, sed dum unus inter illos Consentiæ in Italiâ moras necit, toto

corpore ita computruit, ut nervi ejus & sa viderentur, & in auxilium S. Martyri appellans inter dolores acerbissimos rierit. Reliqui in loco, quem montanum vocant, jussu Pontificis inclusum diem obiêre inter lacrymas, & dem donati sepulturâ cum epigrapha eorum scelus ac poenitentiam innuerunt.

Filius Henrici Angliæ Regis rebellavit patrem.

✽(1173.)✽ S. Thomas jam innummiraculis insignis in numerum Sanctorum refertur. Et Henricus à filiis suis Henrico, Richardo, Godefrido, ejusque uxore Eleonorâ, & regni Proceribus, plerumque his faventibus, plusquam civili bello extitit ad Alexandrum confugit, ut Ecclesiam fulmine hanc rebellionem inhiberet, & præstitit.

✽(1174.)✽ Rex Henricus verè poenitens ob mortem S. Thomæ in habitu pauperis, vili lacernâ & nudis pedibus S. Thomæ tumulum adit, & petitâ publicè veniam à singulis Episcopis astantibus se quinquies cædendum à Monachis octoginta, & ter flagellis verberandum rat, omnibus ad talem adspectum lacrymantibus; quibus etiam placatum tum se Deus ostendit. Henrici enim

stis capitalis Rex Scotus sine pugna venit in manus ejus, & compositi Cismarini & Transmarini bellici motus quievêre, red- dita regno atque Regi tranquillitas.

✽(1175.)✽ Fridericus post obsessam quatuor mensibus Alexandriam obsidionem turpiter solvere cogitur, tantâ clade acceptâ, ut in fugam compelleretur.

✽(1176.)✽ Albigenfes hæretici emergunt, & vincuntur, confutati que condemnantur.

Fridericus à Mediolanensibus victus tantâ clade affectus est, ut ipse pro mortuo comploratus sit, etiam uxore ejus lugubria assumente, jam enim per aliquot dies non comparuerat; Tandem Ticinum indigus omnium rerum pervenit. Et tunc seriò de pace cum Pontifice tractare decrevit.

✽(1177.)✽ Tandem inter Alexandrum & Fridericum Ænobarbam pax coalescit; quomodò hæc contracta sit, variant scriptores. Veneti scriptores ita referunt, Fridericum ingenti exercitu reparato in Italiam rediisse, & in eas angustias Pontificem compulisse, ut hic assumptâ sui coqui veste Venetias fugere compelleretur, ubi etiam hortulo S. Mariæ de charitate olitor præfuerit; Sed à Sebastiano Duce agnitus, à toto Senatu magno cum honore exceptus

fit. Cùm autem ab Imperatore armis et
 repeteretur Pontifex, non tantùm Fri-
 ricus a Venetis victus, sed in eorum et
 urbem perductus, & accidens ad Alex-
 dri pedes calcato collo hæc verba Pe-
 Regii audièrit: *Super aspidem & basiliscum*
bulabis, & conculcabis leonem & draconem.
 Quibus Fridericus Rex reposuit, *Non*
sed Petro: cui Pontifex, Et mihi & Petro.
 Et hæc quidem certam apud Venetos
 dem etiam in tabulis obtinuerunt. Alii
 tem & plures melioris notæ scriptores
 dunt, Pontificem & Imperatorem ven-
 pacificè Venetias, & ibi res suas amicè co-
 posuisse, functumque ibi esse Friderici
 stratoris officio erga Pontificem, atque
 non semel pedes ejus osculatum esse.
 annes autem Anti-Papa ab omnibus ex-
 ctus & erro vagus de hac pace ingemuit.
 Abissini ad Alexandrum Papam scribunt
 & in Fide instrui petunt, litteris etiam
 Preste Jani Abissinorum Imperatore exar-
 tis ad Pontificem. Abeo tempore Abissi-
 ni Romæ utuntur Ecclesiâ S. Stephanus
 Proto-Martyris, & ædibus adjacenti-
 bus ex speciali S. Sedis privilegio & libe-
 ralitate.

Pons Avenionensis super Rhodanum
 puerulo pastore miraculosè conficitur.

✽(1178.)✽ Alexander Papa Romam gloriosè ingressus benignè recipit Anti-Papam Joannem de Struma veniam postulantem.

Hæretici Tolosenses convincuntur & excommunicantur. Præcipuus autem Petrus Moranus publicam agit pœnitentiam.

✽(1179.)✽ Celebratur sub Alexandro III. anno Pontificatûs ejus vigesimo Concilium Lateranense tertium, cui interfuerunt trecenti Episcopi; in hoc damnati hæretici Cathari, Publicani, Patharini, & aliis nominibus infamata fæx. In eodem Concilio Nectarius Græcorum schismaticorum Legatus, Abbas monasterii Casulorum in magnâ Græciâ post multas disputationes pervicax ad suos rediit, triumphantis more susceptus, quòd unus tot Patribus perfrictâ fronte restitisset.

Ludovicus VII. sepulchrum S. Thomæ Martyris in Angliâ invisit.

Alphonsus Dux Portugalliæ hoc anno Regis titulo augetur ob pietatem & fortitudinem eximiam contra Saracenos exhibitam.

✽(1180.)✽ Saladinus sive Soldanus Ægypti exercitum educit contra Hierosolimam, idè in Occidente suscepta est expeditio

peditio, quam Alexander ante mortem
teris suis promovit. Huic nomen dederunt
Philippus & Henricus Reges, quos tam
plùs Manuel Imperator, quam Soldanus
formidavit.

Moritur Manuel assumpto Monachi
bitu, cui Alexius Comnenus Porphyro
nitus successit.

HÆRESIS ALBIGENSIUM SIVE CATHARICORUM.

HÆc Hæresis ortum suum habuit circa
annum Christi 1176. in Provincia Tolosa
& ita invaluit, licet præstantissimis quibus
Episcopis & S. Dominico, obnitentibus, ut
dem necesse fuerit armatâ manu hoc genus
vitiatorum exscindere, primò manum admo-
vit Comite de Monte forti qui Comitantibus
tantum aut novem hominum millibus centis
Albigensium millia profligavit. Erat autem
Albigensium doctrina majori ex parte fatida
Manicheismi refricatio.

1. Docebant non teneri se fidem suam pro-
terti.
2. Duo esse principia, unum bonum, scilicet
Deum, alterum malum, scilicet diabolum.
3. Deum creare animas, diabolum autem
creare corpora.
4. Deum nullam animam novam infundere
sed animas ex uno corpore in aliud trans-
ferre.

grare : etiam animas serpentum , aliorumque
brutorum animantium.

5. Non esse corporum resurrectionem.

6. Neque purgatorium neque infernum esse.

7. Defunctis nihil prodesse , quæ illis appli-
cantur suffragia.

8. Nec legem Moysis , nec Prophetas , nec
Psalms , nec vetus testamentum , neque novæ
testamenti Doctores esse admittendos.

9. Jusjurandum omne esse nefarium.

10. Baptismum rejiciendum tanquam super-
vacuum.

11. Eucharistiam à malis Presbyteris non
consecrari.

12. Corpus JESU Christi non esse aliter in
Eucharistia , quàm in aliis rebus.

13. Peccata non esse Sacerdoti confitenda.

14. Malum Episcopum non esse Episcopum.

15. Actum conjugalem esse peccaminosum.

16. Inutile esse in Ecclesia orare Deum.

17. Novum testamentum benigno Deo , ve-
tus verò maligno attribuendum esse , imò hoc
rejiciendum exceptis quibusdam ejus auctoritati-
bus , in novum testamentum insertis , quas ob
novi reverentiam recipiendos esse asserebant.

18. Veteris testamenti auctorem esse menda-
cem & homicidam.

19. Omnes veteris testamenti Patres esse
damnatos ; S. Joannem Baptistam esse unum
ex demonibus.

20. Christum illum qui natus est in B
leem terrestri & visibili, quique crucifixus
Hierosolymis esse malum.

21. Mariam Magdalenam fuisse illius
cubinam, & fuisse illam ipsam mulierem in
ulterio comprehensam de qua in Evangelio.

22. Bonum Christum nunquam com
vel bibisse, nec veram carnem assumpsisse,
fuisse unquam in hoc mundo nisi spiritualiter
corpore Sancti Pauli.

23. Esse aliam terram novam & invisibilem
in qua bonus Christus natus sit & Crucifixus.

24. Bonum Deum duas habere uxores
Iant & Collibant, atque ex ipsis filios &
procreasse.

25. Communis ferè omnium error fuit
manam Ecclesiam esse speluncam latronum,
esse meretricem illam de qua in Apocalypsi.

26. Baptismi aquam ab aqua fluviali
differre, neque Eucharistiam à pane Laico,
tilem esse tum Confirmationem tum Confessionem
& in matrimonio neminem salvari.

27. Resurrectione abnegatâ dicebant om
animas nostras, esse illos Spiritus Angelicos
per Superbiae apostasiam præcipitati de cælo, co
pora sua glorificata in aère reliquerunt, & ip
animas post successivas qualiumcunque corp
rum serpentum & terrenorum inhabitatio
quasi tum modo pœnitentiâ peractâ ad illa reli
corpora remeare.

28. Error quoque specialis eorum fuit, qui inter eos dicebantur Perfecti, nigroque habitu induti castitatis observatores & mendacii osiores videri volebant esum carniū, ovorum & casei omninò detestandum esse.

29. Fuerunt inter Albigenses qui dicebantur Credentes hæreticorum, qui licet ad vitam Perfectorum imitandam non pertingerent in illorum tamen fide cui adhærebant se salvandos sperabant. Horum error proprius fuit, ad salutem non esse opus confessione, penitentiâ vel restitutione, ablatorum, dummodo in articulo mortis dicere possint Pater noster & manuum impositionem à suis magistris (erant hi magistri seu magistratus ex Perfectis hæreticis, quos Diaconos & Episcopos nominabant) reciperent. Unde securius & effrenatius ad usuras, rapinas, homicidia &c animam applicabant.

30. Fuit & alius error plurium ex eisdem hæreticis neminem posse peccare ab umbilico deorsum versus.

31. Usū imaginum in Ecclesia esse idololatricam.

32. Ecclesiarum campanas vocabant tubas demonum.

33. Non peccare gravius qui miscetur carnaliter cum matre vel sorore quàm cum quavis alia.

34. Si Perfectorum illorum aliquis se pecca-

to mortifero coinquinaret, nempe minime
quid carniū, casei, ovi & similia quae
inhibita dicebant, comedendo, omnes eos qui
ille manū imposuisset, Spiritum S. amissurū
imò & ipsos salvatos ob manū imponentis
catum de cælo casuros.

Et hi quidem præcipui errores Albigen-
verè spuma Acherontis: cæterum quàm tur-
& abominandum fuerit genus hæreticorum
ligere licet ex eo, quòd Tolosæ aliquis ex illis
odium Jesu Christi & Catholice fidei ventri-
suum ad Ecclesie primarium altare exonerare
sacrisque illius Altaris corporalibus suas foras
adsperserit: quid turpius? & quid impuden-
tius adhuc aliis quibusdam? qui collocata supra
Altare ante Crucifixum meretrice abusi, & ipsam
sacram imaginem avulserunt, & brachiis trun-
catam, fune in collam injecto, per urbis plateas
cum execrabilibus blasphemis traxerunt. Sed
& illud Cocytum & stygis fetorem olet, quòd in
urbe Bituricensi à Catholicis obsessi Sancti
Evangelii volumen urinâ mersum & confu-
catum ex manibus in Catholicos projecerint, sag-
gittasque in illud ejaculantes exclamaverunt.
Ecce lex vestra miseri. Et tamen Calvinianus
Beza Albigenes & Waldenses copulans eos
in commune laudat. Propter testatissimam
vitæ Innocentiam. Sic balsamum hircorum
redolet in naribus Beza.

HÆRESIS WALDENSIUM WALDO-
NIS DISCIPULORUM QUI ET PAU-
PERES DE LUGDUNO APPEL-
LANTUR.

Waldo quidam Patriâ Lugdunensis opibus
dives, relictis & inter pauperes distributis
suis facultatibus paupertatem profitebatur, &
eo specioso pallio, quos spargebat errores conte-
gebat: quanquam enim Idiota totus esset, ubi
tamen libros aliquos nonnullis scripturæ locis
propostere intellectis conspersos sibi scribendos
curavit, sibi Apostolorum munus arrogare, &
concionatorem agere non erubuit. Secta hæc
inchoata sub Alexandro III. & in concilio ge-
nerali M. Lateranensi Generali III. condemna-
ta est. Non tamen formidârunt nostrâ tempe-
state aliqui novatores hæc phlegmata Satanae per
Waldensium Cacochymum Stomachum evomita
resorbere.

1. Furebant contra cultum & Invocationem
Sanctorum.
2. Dicebant Sanctos preces non audire.
3. Tempia omnia subruenda & evertenda
esse.
4. Salutationem Angelicam rejiciendam.
5. Ad Baptismum non esse adhibendam un-
ctionem olei.
6. Confirmationem Sacramentum non esse.
7. Execrabantur auricularem peccatorum
confessionem.
8. Ri-

8. Ridebant indulgentias tanquam
valoris.

9. Similiter Purgatorium & suffragia
defunctis.

10. Inter Sacerdotes & Episcopos
agnoscebant discrimen.

11. Ecclesiæ potestatem leges condendi
bant.

12. Nihil inesse meriti in jejuniis &
nentiâ certorum ciborum.

13. Religiosorum mendicantium ordines
venta esse diaboli.

14. Liberum esse omnibus prædicare verbum
Dei, etiam invitis & prohibentibus superioribus.

15. Laicos dummodò justi sint posse prædicare
Christi corpus consecrare.

16. Mentiebantur extremam unctionem
non esse Sacramentum.

17. Nullum quoque in Ecclesia fieri verum
miraculum.

18. Riserunt exorcismos Ecclesiæ & benedictiones omnes.

19. Nihil ajebant prodesse animæ quòd
apud terræ sanctæ mandetur.

20. Ludibrio habebant cantum Ecclesiasticum,
& horas Canonicas.

Et tales quoque viros Beza Calvinianus vocat
Veteris Christianæ purioris Ecclesiæ
Semen.

Referuntur & alii quidam particularium inter illos sectarum sequentes errores.

21. Waldensium error fuit nullum hominem perfectum debere manualemente exercere.

22. Nullam aliam precandi formulam esse admittendam præter Pater noster.

23. Consecrationem Eucharisticam fieri septenâ Orationis Dominicæ recitatione.

24. Eucharistiam plus habere efficaciae si consecratio facta fuerit feriâ V. in cena Domini.

25. Sacerdotes in peccatum grave prolapsos perdere potestatem consecrandi, similiter amitti temporales etiam potestates si magistratus in peccatum inciderit.

26. Non posse Ecclesiasticos agros & alias divitias possidere.

27. Defecisse Ecclesiam tempore sylvestri ut quantumcunque quis bonus & justus sit in ea amplius salviri nemo posset.

28. Symbolum Apostolorum contemnebant.

29. Fuszurandum omne Christianis prorsus illicitum dicebant.

30. Carnalem mixtionem licere cuilibet tunc, quando concupiscentia fervet.

31. Neminem posse morti adjudicari, nec posse ullum judicem etiam pessimo cuique pœnam injungere.

32. Insaniebant aliqui ex Waldensibus quemlibet illorum posse Corpus Christi consecrare mo-

eo haberet Sandalia more Apostolorum, quod
Waldenses plerumque portare solebant.

HÆRESIS INSABBATORUM

EX Waldensium factione fuerunt, eo non
appellati, quod qui inter illos erant pe-
iores, aliquid in superiori parte calcei
Sabbatam vocabant, portarent. Et hi
perfectiores Waldenses notâ perfectionis
nitatis in pedibus expressâ.

HÆRESIS CORRERIORUM SEU COTERELLORUM.

Fuit hæc hæresis ramus putridi trunci
Brussianorum, particulares sibi in superioribus
errores fabricans.

1. Beatam Virginem fuisse Angelum.
2. Corpus Christi non esse glorificatum
cælo, sed post diem etiam iudicii putridum
ver fore.
3. Animas Sanctorum non esse in gloria
diem iudicii.

DE CAS IX.

✽ Ab anno 1180. ad annum 1190.

1181. **A**lexander III. Papa moritur, cuius
Pontificatum gessisset magnâ cum
laude pietatis, humanitatis & constantiæ
annis 22. Surrogatur illi Hunibaldus Car-
dine

dinalis Lucensis, & postridie coronatur,
diciturque Lucius III.

Ad hæc tempora sub Alexandro II. ad-
huc refertur à Baronio initium Ordinis
Carmelitarum, qui Haimérico Patriarchâ
Antiocheno promotore & propagatore, in
Palæstinâ in ipso Carmelo monte, quon-
dam S. Eliæ Prophetæ habitatione nobili-
tato, sedem fixisse perhibentur.

✽(1182.)✽ Maronitæ Gens Libanotis
Syrorum in Phœnice Provincia habitans,
cùm per quingentos annos cujusdam Mo-
nothelitæ Maronis nomine hæresin secuti
essent, ad Patriarcham Antiochenum Hai-
mericum accesserunt, & Fidei Catholicæ
uniti sunt. Viri fortes & strenui, Latinis
Orientalibus valde utiles contra Sarace-
nos, quorum quadraginta millia armati se
Christianis hoc anno conjunxerunt, sunt-
que in hodiernum diem Romano Pontifici
& Latinis addicti & fideles.

Nascitur Assisii S. Franciscus ex patre
Bernardone mercatore, vir austerissimæ
paupertatis, & Christipatientis tam sedulus
imitator, ut eum non tantùm animo, sed
& corpore utcùnque repræsentârit. Ima-
go spirans Dei Crucifixi.

✽(1183.)✽ Andronicus Alexium pu-
pillum suæ curæ commissum, & Imperii
Ori-

Orientis hæredem laqueo suffocat, & Imperator creatur, atque teterrimam in finitimos carnificinam exercet, quorum fortissimi quique raptis & conscensis partibus aufugerunt, reliqui trucidati & combusti sine discrimine sexus vel ætatis. In quos etiam S. Joannes Legatus Summi Pontificis cæsus est, & tractus cum caritate turpiter ac contumeliosè per urbem. Latini autem fugientes, ne inulti discederent, omnia littora Mediterranei maris depopulati, Græcos omnes obvios trucidaverunt & spoliis divites in Occidentem remigraverunt, Græcis multum quidem, sed non tantis acerbè castigatis.

Cives Romani insurgunt in Lucium Papam, quos Lucius, cum armis non possederet, clementiis & liberalitate placat.

Henricus Junior Rex Angliæ ex animi dolore, quod patri nocere non posset, ventris percussus à Deo, quod Ecclesiæ Sancti Amatoris manus intulisset, moritur valdè religiosè: in cineres enim, sicut iussit, ferat, fune tractus pœnitens exspiravit. Pater, quem videre postulaverat (sed is metu insidiarum accedere non ausus) ad eius aspectum incidit in lipotimiam.

In agro Bituricensi septem millia hæreticorum Cotorellorum trucidati sunt.

immiffis à Philippo rusticolis, quos bonis
 fuis graffatores fpoliaverant. Post hæc ne
 veftigium quidem Cotorellorum vifum eft.
 Erat hoc genus hominum capitaliter exo-
 fum Sacerdotes & Monachos, & fcclerum
 omnium fentina.

✽(1184.)✽ Richardus Archi-Epifco-
 pus Cantuarienfis terrore vifionis moritur;
 audiêrat enim d lapidator ifte bonorum
 Ecclefiasticorum Chriftum fibi terrificè in-
 tonantem: *Tu diffipâfti Ecclefia meæ bona, ego
 extirpabo te de terra.* Quibus ita exterrefa-
 ctus, ut intra oftidium mortuus fit.

✽(1185.)✽ Orientales Chriftiani, peri-
 clitantur ab incurfionibus Saladini, Hiero-
 folymitano regno miſſâ perhonorificâ Le-
 gatione ad diverfos Europæ Principes ac
 Reges, petunt auxilia: expeditio quidem
 promiffa eft, fed non fufcepta, quantum-
 cunque neceffitas rei Chriftianæ in Syriâ id
 poftularet.

Moritur Veronæ Lucius III. cui ftatim
 fuffectus eft Lamberdus Archi-Epifcopus
 Mediolanenſis, dictus Urbanus III. Ponti-
 fex, qualem hoc tempus exigebat.

Græci & Siculi Guilielmo Siciliæ Rege
 injurias Latinis illatas ulcifcente mutuis fe
 damnis & injuriis vexant, & odium impla-
 cabile accendunt.

Ex-

Exauctoratus est hoc anno Andronicus
 ab Isacio Angelo, & ad eum in catenis
 ductus expertus est atrocissima quæque
 Evulsa illi barba, excussi dentes, præscilicet
 manus, ipse nudus scabioso camelo imp
 fitus per urbem traductus, omnium in
 manus conversas vidit, nihil autem ali
 locutus est ad Deum, nisi *Domine miserere*
 & ad populum, *quid calamum contritum*
fringitis? Postea turpiter & atrociter
 carnificatus inter tormenta interiit, & p
 fu Isacii insepultus abjectus est. Vir
 alias Catholicus, & optimè affectus in
 postolum Paulum, qui ut æternum esse
 beatus, has jussus est a Deo poenas tempe
 rales pendere.

✽(1186.)✽ Urbanus Imperator
 Fridericum de multis perperam contra
 ra Ecclesiastica factis reprehendit &
 exemplum sui antecessoris negat vivere
 adhuc Patre Imperatoriam coronam filio
 ejus imponere, cum id repugnet Imperio
 duos simul Imperatores esse. Hisce com
 motus Fridericus unâ cum filio insurgit
 contra Papam & Coloniensi Archi-Episcopo
 po offert Supremam judicandi potestatem
 Ecclesiasticam in Imperio ad schisma con
 flandum. Qui tamen id fortiter recusavit
 quod & alii Episcopi, conventu in Geilhu
 sen

fen celebrato, renuerunt: Utiliora pro pace inter Pontificem & Imperatorem, quam de novo schismate decernentes.

Henricus Friderici filius eò insolentiæ jam processerat ut in Longobardia existens cum tertiâ vice Episcopum quendam interrogasset, à quo Episcopalem investituram accepisset, ilque tertiâ vice profiteretur à Pontifice, & non ab Imperatore hanc sibi dignitatem collatam esse, per servos eum pugnis contundi & per lutum raptari iusserit. Eodem anno Henricus uxorem duxit Constantiam filiam Rogerii Siculi Regis amitam tunc regnantis Guilielmi.

✽(1187.)✽ Christiani Orientales bis cum Saladino infeliciter configunt, & Hierosolyma capitur 4. Kal. Octobris & Sancta Crux cum Guidone Hierosolymitano & plurimis civitatibus barbaris cedit, Crux fædè à Saladino tractata, templum profanatum & omnia ea facta, quæ iram Numinis traxissent in barbaros, nisi horum crimina minora fuissent quam Christianorum. Et tunc pax inita Saladinum inter & Græcos, qui concessit Græcis omnes Ecclesias Palæstinæ, eâ lege, ut Latinus ritus prorsus ab iis excluderetur. Misit etiam Imperatori Græcorum Constantinopolim idolum suum ut ibidem publicè colendum

ex

exponeretur. Verum, à Sanuensi
id captum est in mari, & perductum
rum, quæ adhuc à Latinis Christianis
fidebatur.

Urbanus Papa tam tristi nuncio per-
sus incidit in ægitudinem, ac diem su-
obit, eique fulmina anathematis, jam
contra Henricum vibraturo, & quidem
nimè profutura mors eripuit.

Urbano successus est Albertus Cardin-
lis Beneventanus dictus Gregorius VII.
qui statim ut Deum placaret & Orient-
bus rebus depositis provideret, jejuni-
quinqueñale indixit, videlicet ut toto
tempore feriâ sextâ fideles omnes obire
quadragesimale jejunium, feriâ verò qua-
tâ & Sabbato abstinere à carne. Pon-
fex verò & Cardinales cum famulis
addere feriam secundam, & qui se-
facerent, cum iis tanquam transgressoribus
jejunii quadragesimalis procederetur, ni-
si magna solemnitas festi aut infirmitas in-
teruenisset. Statuerunt quoq; Cardinales
omnes abjectis omnibus deliciis mendica-
tes proficisci ad Crucem Christi prædica-
dum, ac turmas Crucigerorum præcedere.
Denique per septennium inter omnes
Principes Christianos decreta pax, &
eos Dei ac Pontificis effusa maledictio

qui paranda in Dei hostes arma contra fratres suos converterent.

Gregorius VIII. posthæc nondum duobus mensibus in Pontificatu peractis, Pisis moritur, onus hoc tanti belli aliorum humeris relinquens.

✱(1188.)✱ Gregorio successor datur Paulinus Cardinalis Prænestinus, dictus Clemens III. qui statim Cruciferis omnium peccatorum indulgentiam concessit, & edixit, ut pro expeditione belli sancti per totam Ecclesiam preces funderentur. Et hortatu Pontificis Reges Franciæ & Angliæ Philippus & Henricus, & alter Philippus Comes Flandriæ cum suis Proceribus Cruces assumpserunt: Francus purpureas, Anglus albas, & Flander virides. Decimæ quoque omnibus præterquam iis, qui expeditionem comitabantur, injunctæ, quæ, quòd inopes & Ecclesias gravarent, à multis, atque etiam viro præstantissimo Petro Blesensi improbatæ sunt.

Fridericus quoque Imperator acceptâ Cruce de manu Henrici Cardinalis Albanensis Deo, Ecclesiæ, & Pontifici se reconciliavit, & ad Saladinum Principem Sarcenorum scripsit litteras, præfigens ei terminum à Kalendis Novembris usque ad revolutum anni circulum, quo nisi Terræ

G

san-

sanctæ possessionem Christianis restitueret, prælium ei indixit in campo Tancredus virtute vivificæ Crucis. His litteris Henricus postmodum reddidit alias threatas, & minaci ferocitate conscriptas.

Turbavit nonnihil bellum sacrum Richardus Angliæ Regis primogenitus patris in patrem, & ideò anathemate peremptus à Legato Pontificio.

Ventilatur in Galliâ quæstio de mutatione aquæ in calice cum vino permiscetur, & refertur magnum miraculum ad confirmationem in Thuringiâ factam.

✽(1189.)✽ Moritur interim Henricus senior Rex Angliæ, eique Richardus succedit, qui mox contra Philippum regem Franciæ bellum movet: & dum Anglus & Francus inter se disceptant, Fridericus Imperator cum 150. millibus armorum partim terrestri, partim maritimo itinere in Orientem movet.

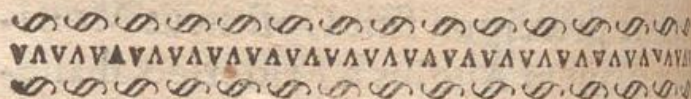
✽(1190.)✽ Philippus Galliæ, & Richardus Angliæ Reges compositis inter se cunctis rebus, ipsi quoque in Orientem movent, sed tempestate coniecti in Siciliam, in eâ hyemare coguntur.

Fridericus autem Imperator magnis itinerum difficultatibus superatis obsequium Angeli inconstantiam non nisi hoc anno

pervenit in Thraciam; ubi & à Græcis multa passus est mala, & multa reposuit. Eorum causa præcipua fuit Dositheus Monachus, per quem Anglus à Friderico abalienatus est, & in præmium sparsæ de Friderico calumniæ, Antistes factus est Constantinopolitanus.

Fridericus Sultanum stipatum quadringentis equitum millibus cum sexcentis tantum equitibus juxta Iconium aggressus vincit operâ S. Georgii, qui sæpe visus est sublimis equo Germanos præcedere, cum eorum equi fermè omnes pabulo deficiente interiissent. Iconium etiam à Duce Sveviæ mirabiliter captum, & iterum à Friderico fugata equitum ducenta millia: sed mors ejus inexpectata harum victoriarum cursum abruptit. Cum enim Fridericus post prandium in fluvio Calycadno sive Calydno in minore Armenia nando se recreare vellet, casu inopinato & deplorando submersus est, & non solum in Oriente & Occidente Christianis Catholicis, sed etiam ipsis Græcis æmulis suis luctum attulit, & fluvio huic reliquit triste nomen *Salepho* sive *Ferri*. quod in ferreo hoc fluvio res Christianorum cum Imperatore haustæ interiissent. Collegit quidem Conradus Dux Sveviæ exercitum Imperatoris, sed

ibi etiam in obsidione Ptolemaidis moriens spes Christianorum morte suâ succubi

DE CAS X.

✿ *Ab anno Christi 1190. ad 1200.*

1191. **H**ENRICUS filius Friderici subrogatus in minore Armeniâ à Clemente Imperium postulat & obtinet.

Clemens Papa obit, & in ejus locum successit Hyacinthus Cardinalis, dictus Celestinus III, à quo Henricus mox Imperii insignitur.

Philippus & Richardus Reges in Palæstinam appellunt, & Ptolemaidem expugnant; parùm verò inter se Angli & Galli convenientibus Philippus redit Romam, & absolutionem a voto integrè adimpleto impetrat. Richardus autem sæpè cum Saladino feliciter pugnavit. Nihilominus obortis inter Christianos discordiis fœdus cum Saladino ad triennium init, & Rege Hierosolymorum constituto Henrico nepote suo, Conrado autem ejus competitore cæso, solvit Ptolemaide, naufragium in sinu Adriatico passus cum paucis in terram enatat, & inde mutata

Reper Germaniam redire cogitat in Angli-
am : agnitus autem à Leopoldo Austriae
Duce, ei privatim multis de causis infesto,
propè Viennam capitur, & ad Henricum
Imperatorem mittitur, è cujus manu dif-
ficulter extractus est.

✽(1192.)✽ S. Ubalduſ Eugubinus E-
piſcopus Catalogo Sanctorum adſcribitur,
& Ordo Teutonicus inſtituitur.

✽(1193.)✽ Henricus Imperator cru-
deliter in Siculos & Salernitanos deſævit,
& Rogerium filium Tancredi jam coro-
nandum excæcat : puellas cum matre cu-
ſtodia committit, aliaque crudelitatis fa-
cinora edit, & Siciliam ferè totam diripit.

Cœleſtinus Papa præmiſſis denunciatio-
nibus Leopoldum Austriae Ducem ob cap-
tum Richardum Angliæ Regem excom-
municat, idemque comminatus eſt Henri-
co, niſi eundem Regem libertati reſtituat.

✽(1194.)✽ Richardus Rex reſtituitur
libertati ab Henrico Imperatore, & matri
Eleonoræ ab Archi-Epiſcopis Moguntino
& Coloniensi traditur.

✽(1195.)✽ Diſcordiâ inter Saladini
filios exortâ, ſpes iterum oritur Palæſtinæ
recipiendæ, ſi modò Chriſtiani inter ſe
concordes fuiſſent. Sed irrita omnia, pec-
catis Chriſtianorum impediẽtibus.

Alexius Comnenus Isaacium Comnenum à throno de solio dejecit, & in carcerem detrudit, & fugam in Orientale Regnum usurpans.

Cœlestinus Pontifex Leopoldum, ex tam à Richardo injustè pecuniam restituta re recusantem, anathemate percellit: & Henricus omnis ejus ditio gravissimis mox malis eruptionibus, peste, incendiis, & sterilitate percipit, & ipse Leopoldus, tibi à violente casu fracta, mox toto rescisso pede trahi debuit: imò in totum corpus luedente ab Episcopis absolutus, inter dolens expiravit. Ejus autem corpus diu inhumatum, ut vermibus scateret, quod filius ejus pecuniam restituere negabat, quod tandem præstitit. Tam miseram Leopoldi exitu permotus Henricus Imperator, qui simili anathemate tactus fuerat, pecuniam omnem extortam Richardo restituit.

✽(1196.)✽ Henricus Imperator, prætextu expeditionis in Terram sanctam venit cum exercitu in Italiam, & sævit contra Nortmannos, & eos præcipuè, qui aliam à se Regem elegissent, quorum nonnulli diademata clavis capiti affixit, alios aliis crudelibus modis sustulit. Uxor autem ejus Constantia ex Nortmannis orta, gentem suam educto contra maritum exercitum

à tyrannide tandem liberavit, marito in fugam coniecto.

✱(1197.)✱ Constantia uxor Henrici Imperatoris cogit armatâ manu maritum ad pacem ineundam cum Nortmannis. Henricus autem, quia classe tunc potens erat, à Græcis tributum extorquet, & accipit Constantinopoli ab Alexio Angelo transmissa auri talenta sedecim: & illud quidem tributum dictum est Alemannicum, ægrè repertum à Græcis, expilatis Ecclesiis & cœnobiis, atque etiam sepulchris refoffis. Sed uti violentum tributum hoc fuit, sic etiam breve & tantum unius anni. Henricus enim hoc anno obiit Messanæ, quem Pontifex sepeliri vetuit, nisi ex consensu Regis Angliæ, tanquam excommunicatum ob pecuniam iniquè extortam. Verum jam ante mortem pecuniam ad Richardum præmiserat; & moriens testamentum valde pium condidit, reddiditque Pontifici, quæ ejus juris erant. Cœlestinus ergo regnum Siciliæ ejus filio dedit, acceptis duobus millibus marcharum argenti.

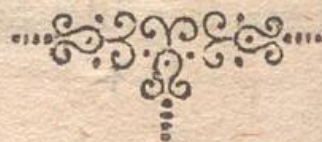
Classis Henrici Imperatoris appulit Ptolemaidem sub Conrado Hildesheimensi Episcopo Imperatoris Cancellario: sed audito adventu filii Saladini, & Henrici morte, exercitus turpiter dilapsus est, quam

quàm mox pugnaturus, aliquibus tantum remanentibus, inter quos erat Archiepiscopus Moguntinus, Cardinalis Episcopus Sabinensis, ad coronandum Armeniam missus, cujus operâ idem Rex a Principe Antiochiæ reconciliatus est.

Principes Imperii rejecto Friderico filio Imperatoris Henrici adhuc impuberis discordant inter se, & pars una eorum legit Philippum Ducem Sveviæ, pars altera Ottonem Ducem Saxoniam.

✱(1198.)✱ Cœlestinus III. Papa morbo & senio extinguitur, & eodem die in Pontificem eligitur Lotharius Aragninus, Diaconus Cardinalis anno 37. dictus Innocentius III.

Circa hæc tempora florent varii Ordines militares: in Hispaniâ *S. Jacobi & Calatrinæ*, Ordines *SS. Trinitatis & redemptionis captivorum*, item *Hospitaliariorum S. Spiritus*, qui ab Innocentio approbantur. Preterea tant aliqui Ordinem quoque Teutonicum jam ante aliquot annos institutum, nunc modò approbatum esse à Cœlestino III. uti rogârat Henricus Imperator: fuitque Ordo hic magni, primò in Oriente, ac deinde etiam in Occidente nominis & fortitudinis.

Huc

Hucusque produxit Baronius
in limine vitæ constitutus tomũ
suum XII. Annalium Ecclesiast-
icorum, quos eruditissimi viri, &
omni exceptione majores *Eccle-
siae Propugnaculum* appellârunt :
ut frustrâ omninò allatrent Scio-
li quidam & heterodoxi, qui mi-
nùs eis nocebunt, quàm canis al-
latrans lunam. Hic igitur illu-
strissimum Ecclesiæ fidus, pietate
& eruditione eximius, S. R. E.
Cardinalis, Sacrosanctæ Aposto-
licæ Sedis Bibliothecarius, an-
no ætatis suæ LXIX. per octo
menses jam inchoato, anno au-
tem à Christo nato M. DC. VII.
scribendi & vivendi finem fecit,
mercedem non aliam reposcens,
nec uberiores recepturus, quàm
Jesum Christum, ad quem jam
jam moriturus, & porrectum à

coelo præmium comprehen-
 rus, his se verbis excitavit, Chr-
 sti Crucifixi imaginem intuitu
*Ecce nunc tempus exultationis
 letitiæ! moriamur.*

Quæ sequuntur, ex limpida
 & amplis historiarum fontibus
 hausta à Bzovio, Spondano, Gu-
 alterio, Prietio & aliis, hinc vel
 in parvis phialis delibanda pro-
 pinantur.

✱(1199.)✱ Richardus Rex Angliæ pa-
 ctis cum Rege Francorum induciis quin-
 quennalibus excurrit in Aquitaniam, & fa-
 gittâ ictus perit, succedente in regno fra-
 tre ejus Comite Moretonio.

Alexius Angelus duplici periculo vita
 monetur vitæ emendationem, sed non e-
 mendatur. Primò terra in immensam vor-
 raginem juxta ejus cubile dehifcebat, quæ
 multi vorati sunt, & ægrè ipse evasit. Se-
 cundò turbine deprehensa in mari tota e-
 jus familia, quò se contulerat animi rela-
 xandi gratiâ, vix ad littus appulit. His om-
 nibus admonitus est à Deo & à Pontifice,
 neque tamen melior evasit.

✱ (1200.) ✱ Otto & Philippus Reges Germaniæ inter se digladiantes, Germaniam vastant. Innocentius Papa utriusque controversiã auditã Imperium Ottoni adjudicat. Unde magnæ lites coortæ, magno damno Imperii & religionis.

S. Hugo Lincolniensis Episcopus, quondam Carthusianus sanctè moritur, & ferebro humeros supponentibus Regibus Angliæ & Scotiæ cum Proceribus, sepelitur; sic quibus vivus metuendus, eisdem mortuus colendus videbatur.

HÆRESIS JOACHIMI ABBATIS.

Diffamatum est nomen ejus tempore Cælestini III. duplici ex causã: primò vaticinationem professus est, & ut gloriam inanem aucuparetur, omnes suos libros prognosticis ab ipsã experientiã mendacii convictis adpersit. Inter alias fabulas triplicem hominis statum adstruebat: primò carnalem ab Adamo ad Christum, secundò statum intermedium à Christo Domino usque ad S. Benedictum; tertio Spiritualem à S. Benedicto usque ad finem sæculi. Ad hos tres status tres hominum ordines, Conjugatorum, Clericorum, & Monachorum reduxit, dixitq; Conjugatorum ordinem initium sumpsisse ab Adamo, & fructum tulisse usq; ad Abrahamum; Sacerdotalem inchoatum esse ab Ozia, qui thus Deo obtulit, & fructum ferre cœpisse à JESU Chri-

sto Rege & Sacerdote: Ordinis Monastici p
 mordia fuisse à S. Benedicto, fructuosum aut
 esse cœpisse tempore ipsius Joachimi Abbatis; d
 firmabat in primo quidem statu datam esse leg
 carnalem, in seculo verò legem spiritualem, p
 licet Evangelium, quod tamen aiebat ab Apost
 lis prædicatum fuisse non secundum spiritua
 sensum, sed tantum secundum sensum litteralem
 in tertio deniq; prædicatum iri secundum sensu
 spiritualem, idque à Monachis S. Benedicti.

Docuit prætereà in sanctissimo Trinitatis M
 sterio essentiam generare essentiam, in libro, que
 scripsit contra Petrum Lombardum Magistrum
 sententiarum.

HÆRESIS PETRI JOANNIS PRO GENITORIS PETRO-JOHAN- NITARUM.

Joachimi defuncti errores defendit Petrus Jo
 annes, & ideò post mortem ex terrâ sacrâ
 exhumatus est tanquam hæreticus, & igni tra
 ditus. Negabat prætereà animam rationalem
 esse formam corporis humani, saltè quâ ratio
 nalem.

Docebat Apostolos non prædicasse Evange
 um secundum sensum spiritualem, sed tantum
 secundum litteralem.

Ab anno 1100. ad 1200.

157

In Baptismo neq; gratiam, neq; virtutes Theologicas infundi.

Christum Jesum lanceâ perforatum esse, cum adhuc viveret.

Babylonis magnæ meretricis nomine intelligendam esse Romanam Ecclesiam, quam vocabat Ecclesiam carnalem, bestiam, Sathane synagogam.

Antichristum mysticè interpretabatur Papam.

G 7

SÆ-